

1

FOILETON Tracia Magazin

SUMAR:

VIRTUAL PROJECT
ROMÂNIA INEDIT 2011

SCRISOARE DE INTENȚIE

PREZENTA PUBLICAȚIE VIRTUALĂ NU CONTRAVINE LEGILOR CE REGLEMENTEAZĂ DREPTUL DE AUTOR
[Legea 8/1996, legea 285 din 2004 şi ordonanța de urgență 123 din 2005]

SCOPUL NOSTRU ESTE SĂ ÎNCERCĂM SĂ READUCEM PLĂCEREA DE A CITI.

NU ÎNCERCĂM SĂ PREJUDICIEM AUTORII SAU EDITURILE, CI DOAR SĂ READUCEM ÎN MEMORIA CITITORILOR, SAU ÎN CAZUL TINEREI GENERAȚII SĂ ÎI AJUTĂM SĂ DESCOPERE ROMANE, AUTORI, COLECTII, CE SUNT UITATE ŞI CARE PROBABIL AR DISPĂREA ÎN NEANT FĂRĂ AJUTORUL NOSTRU.

CUM LEGISLAȚIA ÎN DOMENIU E AMBIGUĂ LĂSÎND LOC LA INTERPRETĂRI ÎN CAZUL ÎN CARE UN AUTOR SAU REPREZENTANT LEGAL AL SĂU CONSIDERĂ CĂ ÎI FACEM DESERVICII PRIN PUBLICAREA DE FRAGMENTE ALE VREUNEI OPERE DIN PATRIMONIUL SĂU, NE POATE CONTACTA ŞI ÎN SPIRITUL LEGII ŞI A BUNEI ÎNTELEGERI VOM RETRAGE IMEDIAT MATERIALELE ÎNCRIMINATE.

DEASEMENEA ORICE NOU SCRIITOR CE DOREŞTE SĂ PUBLICE ÎN PREZENTA PUBLICAȚIE ESTE BINE VENIT, ACESTA FIIND SCOPUL NOSTRU.

VREM SĂ AJUTĂM AUTORII SI EDITURILE SĂ FIE CÎT MAI VIZIBILI IAR MUNCA LOR SA NU FIE UITATĂ.

NOI NE-AM CONSTITUIT ÎNTR-UN AŞA ZIS «LABORATOR DE LUCRU» ÎN SPRIJINUL LITERATURI ROMÂNE, FĂRĂ VREUN DREPT ASUPRA MUNCII NOASTRE, FĂRĂ SĂ AVEM, SAU SĂ PRETINDEM, VREUN FOLOS MATERIAL.

CEEA CE FACEM ESTE DIN PASIUNE.

POATE VOM UITA VREO CARTE SAU AUTOR ŞI PE NEDREPT NU ÎL, SAU O , VOM POMENI ÎN COMENTARIILE NOASTRE. DE ACEEA ...SCRIITORI SAU CITITORII NE POT CONTACTA ŞI TRAGE DE URECHII. REPET, NOI SUNTEM ÎN SLUJBA LOR ŞI NU INVERS, IAR PESTE ANI DACĂ VREUN NOSTALIGIC VA CITI VREUN ROMAN PUS ÎN FORMAT ELECTRONIC DE NOI, VA ÎNSEMNA CĂ AM FOST DE FOLOS.

ÎN SPIRITUL LEGII... CONFORM CAPITOLULUI 6, ARTICOLULUI 33, LA PUNCTELE B,D,E DIN NUMITA LEGE A DREPTULUI DE AUTOR, NOI PUTEM INSERA CAPITOLE SAU FRAGMENTE DIN ROMANE ÎN PUBLICATIE, FĂRĂ CA AUTORUL SĂ FIE ÎNTR-UN FEL SAU ALTUL PREJUDICIAT, SAU LEGEA ÎNCĂLCATĂ.

ÎNSĂ CUM LEGEA E AMBIGUĂ ŞI NU SE FACE REFERIRE LA CĂRȚILE FĂCUTE PE BANII CONTRIBUABILILOR, CARE CONFORM LEGISLAȚIEI EUROPENE SUNT BUN PUBLIC, ÎN CAZUL ÎN CARE VREUN AUTOR, EDITURĂ, MOŞTENITOR SAU REPREZENTANT LEGAL NE VA CERE, VOM SCOATE ORICE MATERIAL ÎNCRIMINAT DIN PUBLICAȚIE.

ORICE ORGAN AL STATULUI NE POATE CERE SĂ ÎNCETĂM PUBLICAREA, DACĂ VA COSIDERA CĂ SE ÎNCALCĂ VREO LEGE A STATULUI ROMÂN SAU EUROPEAN.

SUNTEM CONŞTIENȚII CĂ ÎN MOMENTUL ÎN CARE OFERTA DE CARTE ELECTRONICĂ VA FI CU ADEVĂRAT CONSISTENTĂ NU VOM MAI FI NECESARI.

NU NE FACEM ILUZII CĂ VOM FI CITIȚI DE MAI MULT DE CÎTEVA ZECI DE PERSOANE, DAR CUM O FACEM DIN PASIUNE... NU CONTEAZĂ!

FOILETON TRACIA MAGAZIN .

De ce?

Probabil această întrebare e pe buzele tuturor..

De ce atîta muncă, de ce e necesară, de ce ne plictisiți sau şi mai des... de ce nu puneți un torent cu o tonă de cărți noi, ca să am cu ce umple hardul ?

Pai uitați de ce....

Ştim toți că pe net circulă multă carte bună şi necesară dar necorectată.

Există cărții în format hîrtie ce nu sînt interesante pentru edituri - ediții vechi ce se vor pierde dacă nu vor fi scanate, corectate şi păstrate.

Pentru mulții e vorba de... "amintirile copilariei" , de zilele şi nopțile pierdute cu o carte în față, de palmele luate cînd uitam să ne facem temele, pierduți în lumea lor fermecată.

Pentru la fel de mulți, e vorba de teama că generațiile viitoare nu vor şti să aprecieze o carte bună. Că vor prefera, din comoditate, audiobook-urile, jocurile şi....orice altceva, numai să citească nu.

Apoi, fireasca întrebare ... Ce editură ar băga bani să editeze o carte care, la liber, e descărcată de 100 de ori pe an? Cine ar da bani să o citească?

Dacă mai gîndim şi că din cele 100 de descărcări, 50 sînt făcute doar ca sa fie puse "acolo pe hard", avem viziunea completă.

Apoi.... sîntem în 2011, într-o țară săracă, cu oameni săraci şi putem face un calcul simplu... dacă se foloseşte, să zicem, x lei pe an în întreaga țară pentru a se cumpăra cărții, cît la sută din aceşti bani se vor duce spre segmentul de carte electronică?

Iata ce preconizează experții...

Citez din Business cover.ro :

"*Vînzările de *.pdf aproape că nu mă interesează. Dimpotrivă... Formatele electronice – cînd şi dacă va fi cazul, vom vedea ce e de făcut. Deocamdată piață europeană e de sub 2% din piața de carte pe suport de hîrtie. Dacă nu mă înşel, pe site-ul Polirom,exista cărții în format pdf pentru cărțile epuizate (şi la care există acordul autorului sau contractul ne permite). Sînt vreo 40 de cărți care se pot descărca *.pdf oricînd.*

Problema este «înfundată» tehnic la posibilitatea de a asigura ca un fişier o dată cumpărat şi descărcat să nu mai poata fi copiat pe un alt calculator. E o chestie tehnică, nu de netrecut însă. Problema este partea comercială şi cea legală. De exemplu, pentru autorii străini, agenții literari cer 30-40% ; dacă «difuzorul» vrea şi el 40%, atunci discuția este închisă înainte de a începe."

Am citat pe domnul Silviu Lupescu, director general al editurii Polirom.

Am înteles bine? Sub 2% e previziunea de vînzare pentru carte electronică?

Haideți să vedem ce zice şi reprezentantul altei edituri...

Domnul Paul Balogh, On-line Manager al Librariilor Humanitas:

*“Da, ne interesează e-bookurile. Adică le avem în lucru deja, avem un portofoliu cu o serie de titluri de autori români de top. Pentru traduceri nu e încă timpul (trebuiesc renegociate contractele). Titlurile vor fi accesibile şi în format *.pdf, dar mai ales în format *.ePub. O să vindem prin ....care vor funcționa ca librării electronice atît pentru titluri Humanitas, cît şi pentru titlurile altor edituri.“*

Hopa !.. Reproduc... ***titluri de autori Români de top***. Păi cine va face topul?

Nu cumva, va fi făcut de vînzările în carte normală?

S-a dus şansa mea să îl recitesc în format electronic pe Sadoveanu. Ce să mai zic de alți autori, ce nici măcar nu sînt băgați în programa şcolară !

Şi acum revin la întrebarea .... **De ce**?

Nu-i aşa, că ați înțeles?

Adi deTracia

Pro Arte

MOCANU

Gheorghe (Ghiță) Mocanu (n. 31 martie 1938, Vâlcele, județul Bacău, d. 28 august 1993, Onești) a fost pictor, profesor de desen, inițiatorul și mentorul cercului de desen „Ion Diaconescu” din Onești.

PREMIUL NOBEL PENTRU LITERATURĂ

„Premiul Nobel pentru Literatură este acordat anual unui autor din orice țară care, cu cuvintele lui Alfred Nobel, a produs "cea mai remarcabilă lucrare într-o tendință idealistică". "Opera" în acest caz se referă în general la opera autorului ca un tot, nu la o lucrare individuală, deși lucrările individuale sunt uneori citate în decernări. Academia Suedeză decide cine, dacă este cazul, primește acest premiu în fiecare an.

Citatul original al lui Nobel a condus la multe controverse. În suedeza originală, cuvântul idealisk poate fi tradus fie ca "idealistic", fie "ideal". În anii anteriori, Comitetul Nobel a lovit aproape în intenția testamentului, omițând anumiți scriitori cu renume mondial, precum Lev Tolstoi și Henrik Ibsen, pentru Premiu, probabil din prisma faptului că opera lor nu era îndestul de "idealistică". În anii de mai târziu, formularea a fost interpretată mult mai liberal, iar Premiul este acordat, cum adesea se argumentează că ar trebui să se întâmple, pentru merit literar de durată. Însă, distincția continuă să genereze o cantitate de controversă, cum multe alte nume faimoase în literatură sunt uneori neglijate în favoarea unora mai puțin vehiculate, precum Dario Fo în 1997. Din păcate, acest fapt poate fi privit drept inevitabil în toate decernările literare bazate pe opinii subiective. Un subiect de discuție este variabilitatea comitetului predispus nejustificat pentru anumite perspective politice.

În fiecare an Academia Suedeză trimite cereri de nominalizare a candidaților pentru Premiul Nobel în Literatură. Membrii Academiei, membrii ai academiilor și societăților literare, profesorii de literatură și limbă, foștii laureați pentru literatură ai Premiului și președinților de organizații ale scriitorilor au permisiunea de a nominaliza un candidat. Însă nu sunt posibile auto-nominalizările.” (Wikipedia)

Anul	Câştigătorul/câştigătorii	Ţara	Limba
1901	Sully Prudhomme	Franța	Franceză
1902	Theodor Mommsen	Germania	Germană
1903	Bjørnstjerne Bjørnson	Norvegia	Norvegiană
1904	Frédéric Mistral	Franța	Occitană
	José Echegaray y Eizaguirre	Spania	Spaniolă
1905	Henryk Sienkiewicz	Polonia	Poloneză
1906	Giosuè Carducci	Italia	Italiană
1907	Rudyard Kipling	Regatul Unit	Engleză
1908	Rudolf Christoph Eucken	Germania	Germană
1909	Selma Lagerlöf	Suedia	Suedeză
1910	Paul Heyse	Germania	Germană
1911	Maurice Maeterlinck	Belgia	Franceză
1912	Gerhart Hauptmann	Germania	Germană
1913	Rabindranath Tagore	India	Bengaleză
1915	Romain Rolland	Franța	Franceză
1916	Verner von Heidenstam	Suedia	Suedeză
1917	Karl Adolph Gjellerup	Danemarca	Daneză
	Henrik Pontoppidan	Danemarca	Daneză
1919	Carl Spitteler	Elveția	Germană
1920	Knut Hamsun	Norvegia	Norvegiană
1921	Anatole France	Franța	Franceză
1922	Jacinto Benavente	Spania	Spaniolă
1923	William Butler Yeats	Irlanda	Engleză
1924	Władysław Reymont	Polonia	Poloneză
1925	George Bernard Shaw	Irlanda	Engleză
1926	Grazia Deledda	Italia	Italiană
1927	Henri Bergson	Franța	Franceză
1928	Sigrid Undset	Norvegia	Norvegiană
1929	Thomas Mann	Germania	Germană
1930	Sinclair Lewis	S.U.A.	Engleză
1931	Erik Axel Karlfeldt	Suedia	Suedeză
1932	John Galsworthy	Regatul Unit	Engleză

1933	Ivan Alexeevici Bunin	Rusia (în exil)	Rusă
1934	Luigi Pirandello	Italia	Italiană
1936	Eugene O'Neill	S.U.A.	Engleză
1937	Roger Martin du Gard	Franța	Franceză
1938	Pearl S. Buck	S.U.A.	Engleză
1939	Frans Eemil Sillanpää	Finlanda	Finlandeză
1944	Johannes Vilhelm Jensen	Danemarca	Daneză
1945	Gabriela Mistral	Chile	Spaniolă
1946	Hermann Hesse	Elveția	Germană
1947	André Gide	Franța	Franceză
1948	T. S. Eliot	S.U.A.	Engleză
1949	William Faulkner	S.U.A.	Engleză
1950	Bertrand Russell	Regatul Unit	Engleză
1951	Pär Lagerkvist	Suedia	Suedeză
1952	François Mauriac	Franța	Franceză
1953	Sir Winston Churchill	Regatul Unit	Engleză
1954	Ernest Hemingway	S.U.A.	Engleză
1955	Halldór Laxness	Islanda	Islandeză
1956	Juan Ramón Jiménez	Spania	Spaniolă
1957	Albert Camus	Franța	Franceză
1958	Boris Leonidovici Pasternak *(a refuzat premiul)*	Rusia	Rusă
1959	Salvatore Quasimodo	Italia	Italiană
1960	Saint-John Perse	Franța	Franceză
1961	Ivo Andric	Iugoslavia	Sârbo-croată
1962	John Steinbeck	S.U.A.	Engleză
1963	Giorgos Seferis	Grecia	Greacă
1964	Jean-Paul Sartre *(a refuzat premiul)*	Franța	Franceză
1965	Mihail Șolohov	Rusia	Rusă
1966	Șemuel Iosef Agnon	Israel	Ebraică
	Nelly Sachs	Germania	Germană
1967	Miguel Ángel Asturias	Guatemala	Spaniolă
1968	Yasunari Kawabata	Japonia	Japoneză
1969	Samuel Beckett	Irlanda	Engleză/Franceză
1970	Alexandr Soljenițîn	Rusia	Rusă
1971	Pablo Neruda	Chile	Spaniolă
1972	Heinrich Böll	Germania (Vest)	Germană
1973	Patrick White	Australia	Engleză
1974	Eyvind Johnson	Suedia	Suedeză
	Harry Martinson	Suedia	Suedeză
1975	Eugenio Montale	Italia	Italiană
1976	Saul Bellow	Canada / S.U.A.	Engleză
1977	Vicente Aleixandre	Spania	Spaniolă
1978	Isaac Bashevis Singer	S.U.A.	Engleză
1979	Odysseas Elytis	Grecia	Greacă
1980	Czesław Miłosz	Polonia / S.U.A.	Poloneză
1981	Elias Canetti	Regatul Unit	Germană
1982	Gabriel García Márquez	Columbia	Spaniolă
1983	William Golding	Regatul Unit	Engleză
1984	Jaroslav Seifert	Cehoslovacia	Cehă
1985	Claude Simon	Franța	Franceză
1986	Akinwande Oluwole Soyinka	Nigeria	Engleză
1987	Iosif Brodski	Rusia / S.U.A.	Rusă / Engleză
1988	Naguib Mahfouz	Egipt	Arabă
1989	Camilo José Cela	Spania	Spaniolă
1990	Octavio Paz	Mexic	Spaniolă
1991	Nadine Gordimer	Africa de Sud	Engleză
1992	Derek Walcott	Sfânta Lucia	Engleză
1993	Toni Morrison	S.U.A.	Engleză
1994	Kenzaburo Oe	Japonia	Japoneză
1995	Seamus Heaney	Irlanda	Engleză
1996	Wisława Szymborska	Polonia	Poloneză
1997	Dario Fo	Italia	Italiană
1998	José Saramago	Portugalia	Portugheză

1999	Günter Grass	Germania	Germană
2000	Gao Xingjian	Franța / China	Chineză
2001	Vidiadhar Surajprasad Naipaul	Regatul Unit	Engleză
2002	Imre Kertész	Ungaria	Maghiară
2003	John Maxwell Coetzee	Africa de Sud	Englez
2004	Elfriede Jelinek	Austria	Germană
2005	Harold Pinter	Regatul Unit	Engleză
2006	Orhan Pamuk	Turcia	Turcă
2007	Doris Lessing	Regatul Unit	Engleză
2008	Jean-Marie Gustave Le Clézio	Franța / Mauritius	Franceză
2009	**Herta Müller**	Germania / România	Germană
2010	Mario Vargas Llosa	Peru / Spania	Spaniolă

Premiul Nobel nu măsoară "valoarea absolută" a unui scriitor. Există totuși scriitori importanți care nu l-au obținut deși erau eligibili: Anna Ahmatova, Jorge Amado, Tudor Arghezi, Antonin Artaud, Georges Bataille, Lucian Blaga, Maurice Blanchot, Jorge Luis Borges, Bertolt Brecht, Paul Celan, René Char, Anton Pavlovici Cehov, Alejandro Ciorănescu, Hugo Claus, Joseph Conrad, Julio Cortázar, Jacques Derrida, Theodore Dreiser, Lion Feuchtwanger, Robert Frost, Thomas Hardy, Willem Frederik Hermans, Hans-Georg Gadamer, Graham Greene, Aldous Huxley, Henrik Ibsen, James Joyce, Franz Kafka, Nikos Kazantzakis, Arthur Koestler, D.H. Lawrence, Mario Vargas Llosa, Norman Mailer, William Somerset Maugham, André Malraux, Sándor Márai, Arthur Miller, Henry Miller, Yukio Mishima, Alberto Moravia, Harry Mulisch, Robert Musil, Vladimir Nabokov, George Orwell, Fernando Pessoa, Ezra Pound, Marcel Proust, Boleslaw Prus, Nichita Stănescu, Gertrude Stein, Wallace Stevens, August Strindberg, Lev Nicolaevici Tolstoi, Arnold J. Toynbee, Marina Țvetaeva, Mark Twain, Franz Werfel, Thornton Wilder, Tennessee Williams sau Virginia Woolf.

Femeile scriitoare care au obținut această distincție sunt Selma Lagerlöf, Grazia Deledda, Sigrid Undset, Pearl S. Buck, Gabriela Mistral, Nelly Sachs, Nadine Gordimer, Toni Morrison, Wisława Szymborska, Elfriede Jelinek, Doris Lessing și **Herta Müller**.

HERTA MÜLLER

Herta Müller (n. 17 august 1953, Nițchidorf, Regiunea Timișoara) este o scriitoare germană de limbă germană și română, originară din România, laureată a Premiului Nobel pentru Literatură pe anul 2009.

Originea și studiile

Tatăl ei a fost un șvab bănățean și, ca mulți alți cetățeni români de naționalitate germană, a fost înrolat în Al Doilea Război Mondial în Waffen-SS, iar după război își câștiga existența fiind șofer de camion. După venirea la putere a comunismului în România, a fost expropriat de autoritățile statului comunist român.

Mama scriitoarei, ca marea majoritate a populației de naționalitate germană din România (cei între 17 și 45 de ani), după accederea comuniștilor la putere, a fost deportată în 1945 în Uniunea Sovietică. Acolo a fost deținută timp de cinci ani într-un lagăr de muncă forțată. Fostul lagăr de la Novo-Gorlovka se află pe teritoriul Ucrainei.

În romanul ei Atemschaukel (Leagănul respirației), publicat la München în anul 2009, Herta Müller a prelucrat aspecte privind deportarea germanilor originari din România în Uniunea Sovietică. Acest roman, care prin „Fundația Robert Bosch” a fost nominalizat pentru Deutscher Buchpreis (Premiul german al cărții), a ajuns la 16

septembrie în finala celor șase.

Herta Müller a făcut studii de germanistică și de limbă și literatură română la Universitatea din Timișoara, în perioada 1973–1976.

Persecuţia în România Comunistă

Prietenia cu membrii Aktionsgruppe Banat (în românește: „Grupul de Acțiune Banat”), format din studenți și scriitori de etnie germană din România, care aveau o atitudine protestatară, neacceptată de regimul comunist, a adus-o în atenția Securității. Un grup de zece tineri poeti au debutat cu versuri în antologia de poeme tradusă în 1982 în limba română, „Vînt potrivit pînă la tare”, alături de colegii săi Richard Wagner, Johann Lippet, William Totok, etc. Ca urmare a refuzului ei de a colabora cu Securitatea, Müller a fost concediată și expediată pentru reeducare într-un „mediu muncitoresc sănătos”, la întreprinderea „Tehnometal”, unde a lucrat ca traducătoare. Ulterior și-a câștigat traiul lucrând în calitate de profesoară suplinitoare în diferite școli, între altele în Liceul Nikolaus Lenau din Timișoara și la câteva grădinițe, precum și acordând ore particulare de germană. Biografia ei este prezentată în volumul „Regele se înclină și ucide”.

Volumul de debut, „Niederungen” - „Ținuturile joase”, a apărut în 1982, după o puternică confruntare cu cenzura care i-a „defrișat” simțitor manuscrisul. Peste doi ani cartea a fost publicată și în Republica Federală Germania, exact așa cum fusese scrisă de autoare. Reacția autorităților din România a fost dură: i s-a interzis să mai publice.

În anii 1970 este apropiată de Aktionsgruppe Banat, un grup de intelectuali români de origine germană, care era supravegheat îndeaproape de Securitate. Müller făcea parte și din cenaclul literar (Literaturkreis) „Adam Müller-Guttenbrunn”, cenaclu afiliat Asociației Scriitorilor din Timișoara.

Ca membru al cenaclului „Adam Müller-Guttenbrunn”, Franz Thomas Schleich a raportat Securității că prima carte scrisă de Müller, „Niederungen” („Depresiuni”), conține „orientări anti-statale”. Concret, într-o notă datată 16 martie 1982, „Voicu” scria: „Critică, și iar critică, o critică atât de destructivă, încât te întrebi, ce rost au aceste texte?!”. Această notă a fost folosită de Securitate ca dovadă justificativă pentru începerea dosarului de urmărire informativă (D.U.I.) al lui Müller.

Începând cu 1984, i se permit trei vizite în Germania Federală, din care se reîntoarce în România.

Ca urmare a interdicției de a publica, Müller a emigrat în 1987 în Republica Federală Germania, împreună cu soțul ei de atunci, scriitorul Richard Wagner. De altfel, Wagner a avut o influență puternică asupra prozei scriitoarei.

Activitatea literară

Din 1995 este membră a Deutsche Akademie für Sprache und Dichtung (Academia Germană pentru Limbă și Poezie).

În anul 1999 Müller a fost propusă de guvernul german la Premiul Nobel pentru Literatură.

În anul 2008 Müller a fost propusă pentru a doua oară, din partea Germaniei, pentru acest premiu.

După ce a fost nominalizată pentru a treia oară, la 8 octombrie 2009 i-a fost decernat Premiul Nobel pentru Literatură 2009, pentru „densitatea poeziei și sinceritatea prozei cu care a descris plastic universul dezrădăcinaților”, fiind a douăsprezecea femeie care primește acest premiu. Valoarea premiului este de 10.000.000 coroane suedeze, ceea ce corespunde cu 972.000 Euro. În realitate un asemenea premiu nu poate fi însă cuantificat, el aducând posesorului o valoare uriașă, un capital și o autoritate simbolică. Ceremonia de înmânare a premiului a avut loc la 10 decembrie 2009 la Stockholm. Odată cu primirea prestigioasei distincții, Műller intră în rândul celor mai mari scriitori de limbă germană, alături de Thomas Mann, Herman Hesse, Heinrich Böll, Günter Grass sau Elfriede Jelinek, toți laureați ai Premiului Nobel pentru Literatură.

Ca o premoniție, într-un interviu publicat în „Observator cultural” la 27 septembrie 2007, Stefan Sienerth declara: „... cred că dacă Herta Müller ia mâine Premiul Nobel, literatura română și dicționarele de literatură română o vor accepta subit.”.

Activitatea politică

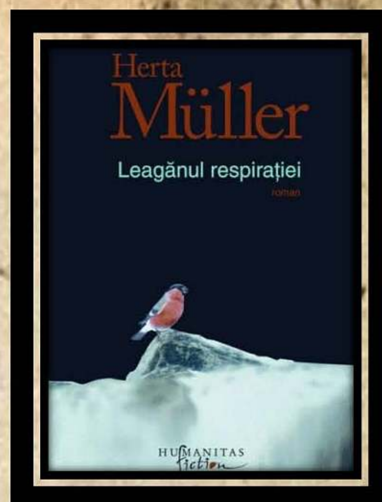
În ziarul „Frankfurter Rundschau" din 17 iulie 2008, adresându-se lui Horia-Roman Patapievici, Müller a protestat împotriva invitării foştilor colaboratori ai Securităţii Sorin Antohi şi Andrei Corbea Hoişie de către Institutul Cultural Român la Berlin la conferinţa organizată la 19 – 25 iulie 2008. Într-un articol publicat în revista „Die Zeit", ediţia din 23 iulie 2009, sub titlul „Die Securitate ist noch im Dienst" (Securitatea este încă în serviciu) a descris maşinaţiile la care a fost şi la care mai este supusă până în prezent de către lucrători ai serviciilor secrete româneşti.

Distincţii

* 1981: Premiul literar „Adam-Müller-Guttenbrunn" al cercului de literatură din Timişoara
* 1984 Aspekte-Literaturpreis ?
* 1985 Rauriser Literaturpreis ?
* 1985: Premiul literar al oraşului Bremen
* 1987: Premiul literar „Ricarda Huch" al oraşului Darmstadt
* 1989: Premiul de limbă germană, împreună cu Gerhardt Csejka, Helmuth Frauendorfer, Klaus Hensel, Johann Lippet, Werner Söllner, William Totok, Richard Wagner
* 1989: Premiul literar „Marieluise-Fleißer-Preis" al oraşului Ingolstadt
* 1990: Medalia comemorativă „Roswitha" a oraşului Bad Gandersheim
* 1991: Premiul literar „Kranichsteiner"
* 1993: Premiul criticii pentru literatură
* 1994: Premiul literar „Kleist"
* 1995: Premiul european pentru literatură „Prix Aristeion"
* 1995/96: Declarată „scriitor al oraşului Bergen"
* 1997: Premiul literar al oraşului Graz
* 1998: Premiul literar „Ida-Dehmel"
* 1998: Premiul literar internaţional „Literary Award" - IMPAC Dublin (pentru romanul „Herztier")
* 1999: Premiul literar Franz Kafka, acordat de Societatea Literară Franz Kafka din Austria
* 2001: Premiul „CICERO"
* 2002: Medalia Carl-Zuckmayer a landului Rheinland-Pfalz
* 2003: Premiul literar Joseph-Breitbach (împreună cu Christoph Meckel şi Harald Weinrich)
* 2004: Premiul literar al Fundaţiei Konrad Adenauer
* 2005: Premiul literar al oraşului Berlin
* 2006: Premiul „Würth" pentru literarură europeană
* 2006: Premiul literar „Walter Hasenclever" al oraşului Aachen
* 2007/08: Stipendiul „Internationales Künstlerhaus Villa Concordia" în Bamberg
* 2009: „Heine-Ehrengabe" al asociaţiei Heinrich-Heine din Düsseldorf
* 2009: Premiul Nobel pentru Literatură, pentru „densitatea poeziei şi sinceritatea prozei cu care a descris plastic universul dezrădăcinaţilor"
* 2009: Premiul Franz Werfel pentru Drepturile Omului
* 2010 Premiul literar Hoffmann von Fallersleben
* 2010 Marea Cruce de Merit cu stea a Ordinului de Merit al Republicii Federale Germania

Cărţi publicate

* Niederungen, Bucureşti 1982 (cenzurat), Berlin 1984
* Drückender Tango, Bucureşti 1984, Reinbek 1988 & 1996
* Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt, Berlin 1986
* Barfüßiger Februar, Berlin 1987
* Reisende auf einem Bein, Berlin 1989
* Wie Wahrnehmung sich erfindet, Paderborn 1990
* Der Teufel sitzt im Spiegel, Berlin 1991
* Der Fuchs war damals schon der Jäger, Reinbek bei Hamburg 1992
* Eine warme Kartoffel ist ein warmes Bett, Hamburg 1992
* Der Wächter nimmt seinen Kamm, Reinbek bei Hamburg 1993

* Angekommen wie nicht da, Lichtenfels 1994
* Herztier, Reinbek bei Hamburg 1994
* Hunger und Seide, Reinbek bei Hamburg 1995
* In der Falle, Göttingen 1996
* Heute wär ich mir lieber nicht begegnet, Reinbek bei Hamburg 1997
* Die Klette am Knie, poeme 1997, ISBN 3-446-23174-9
* Der fremde Blick oder das Leben ist ein Furz in der Laterne, Göttingen 1999
* Im Haarknoten wohnt eine Dame, Reinbek bei Hamburg 2000
* Heimat ist das, was gesprochen wird, Blieskastel 2001
* Der König verneigt sich und tötet, München 2003
* Die blassen Herren mit den Mokkatassen, München 2005
* Regele se-nclină şi ucide, Iaşi 2005
* Este sau nu este Ion, Iaşi 2005
* Animalul inimii, (ediţia a II-a), Iaşi 2006
* Atemschaukel, München 2009
* Cristina und ihre Attrappe oder Was (nicht) in den Akten der Securitate steht, Göttingen 2009

Traduceri

Limba chineză
* Feng-zhong-lü-li (Herztier), 1999, China Times, Taiwan

Limba croată
* Remen, prozor, orah i uže (Herztier), 2002
* Da mi je danas bilo ne susreti sebe (Heute wär ich mir lieber nicht begegnet), 2005

Limba daneză
* Lavninger (Niederungen), 1985
* Rejsende på et ben (Reisende auf einem Bein), 1990
* Ræven var allerede dengang jægeren (Der Fuchs war damals schon der Jäger), 1990
* Dyret i Hjertet (Herztier), 1997
* Kongen bukker og dræber (Der König verneigt sich und tötet), 2005

Limba engleză
* The Passport (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), 1989
* The Land of Green Plums (Herztier), 1996
* Traveling on One Leg (Reisende auf einem Bein), 1998
* Nadirs (Niederungen), 1999
* The Appointment (Heute wär ich mir lieber nicht begegnet), 2001

Limba finlandeză
* Matala maa (Niederungen), 1989
* Ihimen on iso fasaani (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), 1990
* Sydäneläin (Herztier), 1996

Limba franceză
* L'homme est un grand faisan sur terre (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), 1998
* Le renard était déjà le chasseur (Der Fuchs war damals schon der Jäger), 1997
* La convocation (Heute wär ich mir lieber nicht begegnet), traducere de Claire de Oliveira, Éditions Métailié, coll. « Bibliothèque allemande », Paris, 2001 (reimprimată în 2009), 208 p.;
* La bascule du souffle (Atemschaukel), Éditions Gallimard, coll. « Du monde entier », Paris

Limba galiciană
* O Home é un grande faisán no mundo (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), 2001

Limba greacă
* (Reisende auf einem Bein), 1993

Limba japoneză
* 狙われたキツネ (Der Fuchs war damals schon der Jäger), 1997
Limba islandeză
* Ennislokkur einvaldsins (Der Fuchs war damals schon der Jäger) Ormstunga, Seltjarnarnes, 1995
Limba italiană
* Bassure (Niederungen), Editori Riuniti, 1987
* In viaggio su una gamba sola (Reisende auf einem Bein), Venezia, 1992
* Il paese delle prugne verdi. Rovereto, Keller, 2008
* Lo sguardo estraneo, ovvero la vita è un peto in un lampione, Sellerio, Palermo, 2009.
* Cristina e il suo doppio ovvero Ciò che (non) risulta nei fascicoli della Securitate (Cristina und ihre Attrappe oder Was (nicht) in den Akten der Securitate steht), Sellerio, Palermo, 2010.
* L'altalena del respiro (Atemschaukel), Feltrinelli, 2010. ISBN 88-07-01811-X.
Limba maghiară
* A rókák csapdába esnek (Der Fuchs war damals schon der Jäger), 1995
Limba norvegiană
* Mennesket er en stor fasan i verden (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), 1990
* Reven var alt dengang jeger (Der Fuchs war damals schon der Jäger), 1993
* Hjertedyr (Herztier), 1996
Limba olandeză
* Barrevoets in februari, De Geus, 1987
* De mens is een grote fazant (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), 1988
* Reizigster op één been (Reisende auf einem Bein), 1992
* De vos was de jager (Der Fuchs war damals schon der Jäger), 1993
* Hartedier (Herztier), De Geus, 1996, 2009
* Vandaag was ik mezelf liever niet tegengekomen (Heute wär ich mir lieber nicht begegnet), 1999
* Ademschommel (Atemschaukel), De Geus, 2009
Limba poloneză
* Sercątko (Herztier), 2003
* Dziś wolałabym siebie nie spotkać (Heute wär ich mir lieber nicht begegnet), 2004
* DziśKról kłania się i zabija (Der König verneigt sich und tötet), 2005
* Lis już wtedy był myśliwym (Der Fuchs war damals schon der Jäger), 2005
* Człowiek jest tylko bażantem na tym świecie (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), 2006
* Niziny (Niederungen), 2006
Limba portugheză
* O homem é um grande faisão sobre a terra (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), traducere de Maria Antonieta C. Mendonça, Cotovia, 1993;
* A Terra das Ameixas Verdes (Herztier), traducere de Maria Alexandra A. Lopes Difel, 1999;
* O Compromisso (Heute wär ich mir lieber nicht begegnet), traducere de Lya Luft, Globo, 2004.
Limba română
* Încă de pe atunci Vulpea era Vânătorul (Der Fuchs war damals schon der Jäger), Editura Univers, București, 1995; ediția a II-a, la Humanitas Fiction, București, 2009
* Animalul inimii (Herztier), 1997, (ediția a II-a), Polirom, Iași, 2006
* Regele se-nclină și ucide (Der König verneigt sich und tötet), Polirom, Iași, 2005
* În coc locuiește o damă (Im Haarknoten wohnt eine Dame), 2006
* Este sau nu este Ion[18], 2005
* Leagănul respirației (Atemschaukel), Humanitas Fiction, 2010 (A apărut[19]la 12 iunie 2010, fiind lansat la Târgul de Carte Bookfest 2010. Traducerea a fost realizată de Alexandru Al. Șahighian
* Călătorie într-un picior (Reisende auf einem Bein), traducerea românească, apărută la editura Humanitas Fiction (2010), a fost realizată de Corina Bernic.

* Omul e un mare fazan pe lume (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), în curs de apariție la Humanitas.

Limba slovenă

* Zivalsko Srce (Herztier), 2002

Limba spaniolă

* En tierras bajas (Niederungen), 1990

* El hombre es un gran faisán en el mundo (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), 1992

* La piel del zorro (Der Fuchs war damals schon der Jäger), 1996

* La Bestia del Corazón (Herztier), 1997

Limba suedeză

* Flackland (Niederungen), 1985

* Människan är en stor fasan på jorden (Der Mensch ist ein großer Fasan auf der Welt), 1987

* Barfta februari (Barfüßiger Februar), 1989

* Resande på ett ben (Reisende auf einem Bein), 1991

* Redan då var räven

* Hjärtdjur (Herztier), 1996

* Kungen bugar och dödar (Der König verneigt sich und tötet), 2005

* Idag hade jag helst inte velat träffa mig själv (Heute wär ich mir lieber nicht begegnet), 2007

Limba turcă

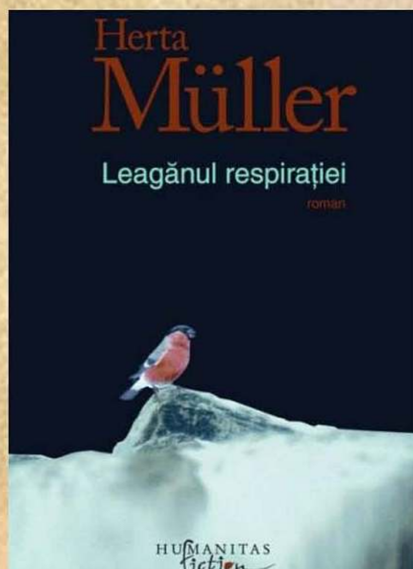
* Yürekteki Hayvan (Herztier), 1996

* Tilki daha o zaman avaciydi (Der Fuchs war damals schon der Jäger), 1998

Filmografie

1993 : Vulpe - vânător (Der Fuchs war damals schon der Jäger), regia: Stere Gulea, cu Oana Pellea, Dorel Vișan, George Alexandru etc.

(sursa: Wikipedia)

Romanul Atemschaukel (Leagănul respirației) al Hertei Müller a apărut în vara anului trecut la Editura Carl Hanser, cu puține luni înainte ca autoarea să primească Premiul Nobel. Herta Müller a scris mereu cu exemplară precizie şi acuitate despre viața sub dictatură, şi după cum o ştie şi cititorul român din cărțile apărute pînă acum, traduse la noi, despre dictatura din România. (Oare cîți scriitori români au făcut-o, dacă e să nu punem la socoteală rapoartele oficiale care sînt, şi ele, „literatură"?) În acest roman, care povesteşte cinci ani din viața tînărului Leo Auberg, Herta Müller scrie pentru prima oară despre experiența concentraționară suferită de etnicii germani din România, deportați în 1945 – toți bărbații şi femeile între 17 şi 45 de ani – la muncă forțată în URSS (supraviețuitorii s-au reîntors în 1950, printre ei şi mama scriitoarei). Dar romanul e scris nu în cheie „istorică", ci ca document uman de o extraordinară intensitate şi încărcătură poetică. „Despre anii de lagăr nu se vorbea decît în familie şi cu cei foarte apropiați care fuseseră şi ei deportați. Dar chiar şi atunci doar aluziv – scrie autoarea în „Cuvîntul de încheiere" la roman. Aceste discuții purtate pe furiş mi-au însoțit copilăria. Nu le-am înțeles conținutul, dar am simțit frica din ele. În 2001, am început să-mi notez discuțiile mele cu foşti deportați din satul meu.

Ştiam că Oskar Pastior fusese şi el deportat, şi i-am spus c-aş dori să scriu despre asta. A vrut să mă ajute cu amintirile lui. Ne-am întîlnit regulat, el povestea şi eu notam. Curînd însă a apărut şi dorința să scriem împreună cartea." În 2004, ea şi cu Oskar Pastior, împreună cu Ernest Wichner, au plecat într-o călătorie documentară în Ucraina, în locurile unde existaseră cîndva lagărele staliniste.

Într-un interviu, Herta Müller aminteşte de „fericirea tristă" a lui Pastior la revederea lagărului unde muncise şi flămînzise timp de patru ani, mereu la limita dintre viață şi moarte.

„Pentru călătorie își cumpărase o salopetă. De ce oare? Doar nu trebuie să mai muncești acolo – i-am spus, și-am rîs amîndoi. Acolo, în lagăr, s-a purtat ca unul întors acasă. Lagărul era tinerețea lui." În 2006, Oskar Pastior a murit.

„După moartea sa, am fost ca paralizată... Abia după un an m-am decis cu greu să mă despart de «noi» și să scriu singură un roman. Dar n-aș fi putut-o face fără detaliile lui Oskar Pastior din viața cotidiană de lagăr."

Mai jos vă prezentăm câteva pasaje din romanul Leagănul respirației, după o traducere de Alexandru Al. Șahighian de la Observatorul cultural:

Zece ruble

Bea Zakel îmi făcuse rost de un propusk, o foaie de liberă trecere pentru bazar. Nu-i îngăduit să-i povestești nici unui înfometat de perspectiva unei permisii în afara lagărului. N-am spus-o nimănui. Mi-am luat perna și jambierele de piele de la domnul Carp, ca totdeauna era vorba de manevra cu trocul de calorii. La ora 11 m-am înființat la poartă și am pornit la drum – am pornit amîndoi la drum, foamea mea și cu mine.

Mai era încă cețos după ploaie. În noroi stăteau negustori cu șuruburi ruginite și roți dințate și băbuțe zbîrcite cu veselă de tinichea și grămăjoare de culoare albastră pentru vopsitul caselor. Băltoacele erau albastre în jurul culorii. Iar alături zăceau grămezi de zahăr și sare, prune uscate, mălai, mei, arpacaș și mazăre. Chiar și plăcintă de mălai cu terci din sfeclă de zahăr pe frunze verzi de hrean. Femei știrbe, cu canistre de tinichea cu lapte-acru îngroșat, și un băiat olog în cîrjă, cu o găleată plină de sirop roșu de zmeură. Vagabonzi sprinteni alergau încolo și-ncoace oferind cuțite și furculițe îndoite și undițe. În cutii de conserve americane, peștișori argintii săgetau apa ca niște ace de siguranță vii.

Cu jambierele mele de piele pe braț mă strecuram prin vălmășag. În fața unui bătrîn în uniformă, cu găuri chelboase în păr și o platoșă din mai multe duzini de decorații de război, se găseau pe jos două cărți – una despre Popocatepetl și cealaltă cu doi purici mari pe copertă. Am răsfoit de la un cap la altul cartea cu purici fiindcă avea multe imagini. Doi purici într-un leagăn, alături – mîna dresorului cu un bici minuscul; un purice pe speteaza unui balansoar; un purice înhămat la o trăsură de nuntă formată dintr-o coajă de nucă; pieptul unui băiat cu doi purici așezați între sfîrcuri și, coborînd simetric pînă jos la buric, două lănțișoare de lungime egală formate din mușcături de purice.

Bătrînul în uniformă mi-a tras de pe braț jambierele de piele ducîndu-le la piept, apoi punîndu-le pe umăr. I-am arătat că sînt pentru picioare. A rîs cavernos, din burtă, așa cum rîdea cîteodată la apel Tur Prikulici, așa cum leorbăie curcanii mari. Buza superioară i se agăța tot mereu de un ciot de dinte. Un negustor din preajmă ni s-a alăturat și a-nceput să-nvîrtă între degete șireturile de piele ale jambierelor. După aceea a venit unul care ținea în mînă niște cuțite, și-a vîrît marfa în buzunarul de la haină și și-a lipit jambierele la stînga și la dreapta de ambele șolduri, apoi de fund, și făcînd-o țopăia ca un nebun. Iar cel în uniformă cu ciotul de dinte îl acompania bășindu-se pe gură. Apoi a venit unul cu gîtul învelit grijuliu și cu o cîrjă a cărei proptea de mînă era lama ruptă a unei coase înfășurată în cîrpe. Și-a vîrît la iuțeală bățul cîrjei într-una dintre jambiere și-a zvîrlit-o în aer. Am fugit după ea și-am cules-o de jos. Și puțin după asta a venit în zbor și cea de-a doua jambieră. Iar cînd m-am aplecat după a doua, în noroi mai era în afară de jambieră și o bancnotă mototolită.

O fi pierdut-o careva, bine-ar fi să nu-i fi simțit încă lipsa – mi-am zis. Poate-o caută deja, dar e posibil ca încă dinainte, în timp ce mă luau în bășcălie, sau chiar în clipa asta, cînd m-aplec, unul din șleahtă să fi văzut bancnota și-acum se uită la ce fac. Șleahta încă mai rîdea de mine și de jambierele mele pe cînd eu strîngeam de-acum banii în pumn.

Trebuia iute de tot să mă fac nevăzut, așa că m-am vîrît în vălmășag. Am strîns jambierele de piele la subsoară și-am netezit bancnota – erau zece ruble.

Zece ruble erau o avere. Nu mai calcula atît, ci mănîncă, mi-am zis, și ce nu poți mînca, bagi la pernă. Nu-mi mai sta capul la jambierele de piele, marfa asta penibilă de pe o altă planetă nu mă făcea decît să bat la ochi. Le-am lăsat să cadă jos de la subsoară, și-am țîșnit cu cele zece ruble ale mele iute ca un peștișor de argint în cealaltă direcție.

Gîtul îmi zvîcnea, eram scăldat în sudori de frică și mi-am cumpărat de două ruble două pahare de sirop roșu de zmeură pe care le-am băut dintr-o sorbitură. Apoi mi-am cumpărat două plăcinte de mălai cu terci din sfeclă de zahăr, la care am mîncat și frunzele de hrean.

erau amare – cu siguranță că pentru stomac erau sănătoase ca un medicament. Apoi am cumpărat patru piroști umplute cu brînză. Două pentru pernă, două le-am mîncat. După care am băut o cănuță de lapte-acru îngroșat. Mi-am mai luat două turte de floarea-soarelui și le-am mîncat pe amîndouă. Apoi l-am văzut iar pe băiatul olog și-am mai băut un pahar de sirop roșu de zmeură. După aceea mi-am numărat banii, o rublă și șase copeici. Nu-mi mai ajungea pentru zahăr și nici chiar pentru sare. În timp ce-mi număram banii, femeia cu prune uscate se uitase la mine cu un ochi căprui și-un altul complet alb, fără pupilă, ca o boabă de fasole. I-am arătat banii din mînă. A împins deoparte banii spunînd: nu, și-a fluturat din brațe cum ai alunga o muscă. Am rămas pironit locului continuînd s-arăt spre bani. Am început să tremur și să-mi fac cruce și să murmur ca la rugăciune: Tatăl nostru, ajută-mă cu-această afurisită de țestoasă îngrozitoare. Du-o în ispită, Doamne, și mă izbăvește de rău, am murmurat și m-am gîndit la sfințenia rece a Feniei, iar la sfîrșitul rugăciunii am rostit un Amin aspru și clar, pentru a-i da demersului meu un fason. Femeia a fost mișcată și m-a fixat cu ochiul ei de fasole. Mi-a luat banii și a umplut o veche șapcă verde de cazac cu prune uscate. Jumătate din ele le-am golit în pernă, și restul în căciula mea vătuită pentru a le mînca pe loc. Și cînd am terminat pru-nele din căciulă, am mîncat cele două piroști rămase în pernă. În afara prunelor uscate pe care le mai aveam, în pernă nu mai era nimic.

Vîntul trecea cald prin salcîmi, noroiul din băltoace se usca și se cojea în formă de cești cenușii. Pe cărarea din marginea străzii spre lagăr o capră se-nvîrtea în cerc. Gîtul i se julise de cît trăsese necontenit de funie. Capra nici nu mai ajungea la iarbă, de prea multe ori i se-nfășurase funia în jurul țărușului. Avea privirea alungit-verzuie, lunecătoare a Beei Zakel și aerul chinuit al Feniei. A vrut să se ia după mine. Mi-am amintit de caprele albastre, uscățive, înghețate, despicate de-a lungul, cu care atunci în vagonul de vite făcusem focul. Eram abia la jumătatea drumului îndărăt – se făcuse prea tîrziu, și colac peste pupăză la poarta lagărului aveau să dea și peste prunele uscate. Ca să le pun la adăpost de soldații de pază, mi-am vîrît mîna în pernă și le-am mîncat. Printre plopii din spatele satului rușilor se zărea deja turnul de răcire al fabricii. Deasupra norului său alb, soarele devenise pătrat și mi s-a furișat în gură. Cerul gurii mi-era ca zidit, mi-am tras răsuflarea. Stomacul mă-nțepa, intestinele îmi ghiorțăiau și mi se-nvîrteau în burtă ca niște iatagane. Mi-au dat lacrimile, turnul de răcire a-nceput să se-nvîrtească. M-am sprijinit de-un dud și pămîntul de sub el a-nceput să se-nvîrtească. Un camion a-nceput să fîlfîie pe stradă. Pe cărare trei cîini vagabonzi au început să se topească unu-ntr-altul. Am vărsat lîngă copac, și-așa de rău îmi părea de scumpetea asta de mîncare, că vărsam și plîngeam.

După care totul zăcea risipit pe jos lîngă dud, licărind.

Totul, totul, totul.

Mi-am sprijinit capul de trunchi și m-am uitat la licărirea aceea mestecată mărunt ca și cum aș putea s-o mănînc din nou cu ochii. Apoi am pășit pe sub primul turn de pază prin vîntul gol, cu perna goală și burta goală. Eram același ca mai înainte, doar că fără jambierele de piele și de viață1. Santinela scuipa din turn coji de semințe de floarea-soarelui, care zburau prin aer ca muștele. Golul din mine era amar ca fierea, mi-era tare rău. Dar, încă de la primii pași făcuți în curtea lagărului, m-am întrebat din nou, dacă la cantină mai există acum supă de varză. Cantina se-nchisese deja. Și, în ritmul clămpănitor al saboților mei de lemn, mi-am spus:

„Există matroana cu norul ei alb. Mai există lopata mea, și-un loc în baracă, și precis că și-o strungăreață între a flămînzi și a crăpa. Trebuie doar s-o găsesc, fiindcă mîncatul e mai tare ca mine. Sfințenia rece a Feniei, șchioapa, gîndește just. Ea-i imparțială și-mi distribuie mîncarea. De ce-aș mai merge la bazar, lagărul mă ține prizonier spre binele meu, nu pot s-ajung de rîsul lumii decît în locuri de care nu aparțin. În lagăr sînt acasă, santinela de dimineața m-a recunoscut, mi-a făcut semn cu mîna să intru pe poartă. Iar cîinele de pază a rămas culcat pe pavajul cald, mă știe și el. Mă cunoaște și locul de apel, și drumul spre baraca mea îl găsesc cu ochii închiși. Ce nevoie am de-o permisie în afara lagărului? Eu am lagărul și lagărul mă are pe mine. Am nevoie doar de-o ramă de pat și de pîinea Feniei și de blidul meu de tinichea. Nici măcar de Leo Auberg n-am nevoie.“ [...]

Calupuri de zgură

Calupurile de zgură sînt cuburi de zid din zgură, ciment și lapte de var. Erau amestecate într-un malaxor de beton, bătătorite într-o presă manuală de compactat. Cărămidăria se afla

în spatele uzinei de cocsificare de cealaltă parte a rampei de descărcat, lîngă haldele de deşeuri. Acolo era loc îndeajuns pentru a usca mii de calupuri de zgură proaspăt presate. Se întindeau pe pămînt unele lîngă altele în şiruri strînse, precum pietrele funerare într-un cimitir al eroilor căzuţi. Acolo unde terenul avea ridicături şi găuri, şirurile erau vălurite. În afară de asta, fiecare îşi aşeza calupul niţel altfel în şir. Fiecare îşi ducea calupul în mîini, pe-o scîndurică. De la numeroasele calupuri ude scîndurelele se umflaseră, erau crăpate şi găurite.

Căratul calupurilor era un lung act de balans, patruzeci de metri de drum de la presă la sectorul de uscare. Pentru că fiecare din noi se balansa altfel, şirurile ieşeau strîmbe. Asta şi pentru că drumul se schimba odată cu fiecare calup depus, avansînd ori retrăgîndu-se un pic ori chiar la mijloc de rînd, fiindcă trebuise să înlocuieşti un calup nereuşit ori fiindcă se irosise un loc în şirul uscat din ziua precedentă.

Un calup proaspăt presat avea o greutate de zece kilograme şi era fărîmicios ca nisipul ud. Scîndurica trebuia s-o ţii în dreptul burţii cu pas elastic, coordonîndu-ţi limba, umerii, coatele, şoldurile, burta şi genunchii cu arcuirea degetelor de la picioare. Cele zece kilograme încă nici nu erau un calup, şi nu trebuiau să prindă de veste că le cărai. Trebuia să le păcăleşti, să le legeni în valuri egale fără ca ele să se clatine şi, ajuns în sectorul de uscare, să le lepezi de pe scîndurică dintr-o împinsătură. Rapid şi uniform în aşa fel încît să aterizeze pe pămînt cu o spaimă netedă, lunecătoare şi fără zdruncinătură. Trebuia să te laşi pe vine, genunchii ca pe arcuri, pînă ce scîndurica ţi-ajungea sub bărbie, apoi să răşchiri coatele ca pe aripi şi să laşi calupul să gliseze cu precizie. Numai aşa puteai să-l aşezi la milimetru lîngă un altul, fără a strica nici muchiile sale, nici pe ale calupului învecinat. O mişcare greşită cînd balansai elastic, şi gata, calupul se surpa ca o baligă.

De la căratul calupurilor şi mai ales de la lăsatul lor jos ţi se schimonosea şi faţa. Trebuia ca limba s-o ţii drept, şi ochii pironiţi. Dac-o dădeai în bară, de furie nu mai puteai nici barem să drăcuieşti. De-atîta înţepenire, după fiecare tură de calupuri ochii şi buzele noastre luau forma pătrată a cărămizilor de zgură. Pe lîngă toate mai intervenea aici şi cimentul. O lua la sănătoasa, zbura prin aer. Era mai mult ciment lipit de noi, de malaxor şi de presă decît era în calupuri. Cînd le presai, aşezai de fiecare dată mai întîi scîndurica în matriţa de presare. Pe care, apoi, o umpleai turnînd cu lopata amestecul şi-l bătătoreai cu pîrghia de presare pînă ce, laolaltă cu scîndurica, cubul suia deasupra în matriţa de presare. Atunci apucai scîndurica de ambele capete şi-o duceai de-acolo, călcînd elastic şi balansîndu-te, pînă la sectorul de uscare.

Calupurile de zgură erau presate zi şi noapte. În zorii zilei matriţa de presare încă era rece şi aburită, picioarele încă uşoare, sectorul încă nu în bătaia soarelui. Pe piscurile haldelor de deşeuri soarele se-nălţase deja incandescent. La amiază arşiţa devenea covîrşitoare. Picioarele-şi ieşeau din pasul lor măsurat, în pulpe îţi zbîrnîia fiecare nerv, genunchii tremurau. Degetele îţi amorţiseră. Nu mai puteai ţine limba drept cînd lăsai jos calupurile. Multe rebuturi, şi mulţi pumni încasaţi în spinare. Seara proiectorul îşi trimitea conul de lumină peste sector. În lumina crudă, malaxorul şi presa arătau ca nişte maşinării împîslite. Fluturi de noapte se-nvîrtejeau prin aer – nu numai lumina o căutau ei, mirosul umed al amestecului îi atrăgea ca exalaţia unor flori nocturne. Se aşezau tamponînd calupurile cu trompa şi cu picioarele de aţe, cu toate că sectorul de uscare era pe jumătate cufundat în întuneric. Fluturii se aşezau şi pe calupul pe care tocmai îl cărai, distrăgîndu-ţi atenţia de la balansare. Le vedeai perişorii pe cap, rotocoalele de podoabe din jurul burţii şi-i auzeai foşnind din aripi de parcă brusc calupul ar fi prins viaţă. Uneori veneau cîte doi, trei odată, şezînd ca şi cum tocmai ar fi ieşit din interiorul calupului. Ca şi cum amestecul umed de pe scîndurică ar fi nu din zgură, ciment şi lapte de var, ci un bulgăr de larve presat rectangular, din care ies fluturi de noapte. Se lăsau purtaţi de la presă pînă la sectorul de uscare, din lumina proiectorului în zona umbrelor multistratificate. Aceste umbre erau oblice şi periculoase, deformînd conturul calupurilor şi dislocînd măsura şirurilor. Calupul de pe scîndurică nu mai ştia nici el însuşi cum arată. Deveneai nesigur, nu era permis să-i confunzi muchiile cu muchiile umbrelor. Dinspre haldele de reziduuri venea şi de-acolo o vraişte amăgitoare de pîlpîiri. Scînteiau în nenumărate locuri făcînd ochi galbeni ca animalele de noapte, care-şi produc propria lumină şi-şi luminează ori incendiază insomnia. Ochii incandescenţi ai haldelor de deşeuri miroseau pătrunzător a pucioasă.

Spre dimineaţă se făcea răcoare, un cer de sticlă lăptoasă. Picioarele îţi deveneau mai uşoare, sau cel puţin în mintea ta, căci schimbul turelor de lucru era aproape şi vroiai să uiţi cît eşti de obosit. Proiectorul era şi el obosit, acoperit de lumina de zi şi palid. Peste cimitirul

nostru ireal al eroilor căzuți aerul albastru se aşternea egal peste toate şirurile, peste toate pietrele. În jur se propaga o dreptate tăcută, singura ce exista aici.

Calupul de zgură o ducea bine, morții noştri n-aveau nici şiruri, nici pietre. Dar nu trebuia să te gîndeşti la asta, altfel în zilele sau nopțile următoare n-ai mai fi putut păşi elastic şi balansa. Doar un pic dacă te gîndeai la asta, că şi urmau multe rebuturi, şi mulți pumni încasați în spinare. [...]

Despre intoxicația cu lumina de zi

În dimineața asta soarele a răsărit foarte devreme ca un balon roşu aşa de umflat, că cerul deasupra uzinei de cocsificare era prea turtit.

Cînd a început tura, se făcuse noapte. Stam cu toții în conul de lumină al proiectorului în rezervorul PEK, un bazin de doi metri adîncime, lung şi lat cît două barăci. Bazinul era căptuşit cu un strat străvechi de smoală pietrificată cu grosimea de-un metru. Trebuia să-l curățăm cu răngi şi tîrnăcoape, să desprindem smoala, spărgînd-o, şi s-o încărcăm în roabe. Apoi să-mpingem roaba afară din bazin peste podețul clătinător de scînduri, s-o ducem de-acolo pînă la şinele de tren, şi din nou peste-o scîndură sus în vagon unde descărcam smoala.

Spărgeam sticla neagră – bulgării striați, bombați şi zimțați zburau în jurul capetelor noastre. Nu se vedea praf. Abia cînd mă-ntorceam cu roaba goală peste podețul clătinător din noaptea neagră în conul alb de lumină, abia atunci în aer licărea o pelerină de organza din praf de sticlă. De cum se hîțîna proiectorul în vînt, pe dată şi dispărea pelerina pentru ca în momentul următor să plutească iar în acelaşi loc, ca o volieră cromată.

Tura se încheia la ora şase în zori, şi încă dinainte cu-o oră era plină zi. Soarele se chircise, dar cu turbare, globul său era compact ca un dovleac. În ochi îmi ardea mîncărimea, capul îmi pulsa din toate cusăturile. Pe drumul de întoarcere în lagăr totu-mi apărea țipător. Vinele de la gît ticăiau gata-gata să-mi plesnească, globii ochilor îmi clocoteau în frunte, inima bubuia în piept, urechile trosneau. Gîtul îmi dospise ca un aluat fierbinte şi devenise țeapăn. Capul şi gîtul deveniseră una. Inflamația s-a întins la umeri – gît şi trunchi deveniseră una. Lumina mă străpungea, trebuia s-ajung iute în întunericul barăcii. Dar ar fi trebuit să fie întuneric beznă, fiindcă şi lumina de la geam era asasină. Mi-am tras perna peste cap. Înspre seară s-a produs o alinare, dar se apropia şi tura de noapte. Cînd s-a lăsat întunericul, a trebuit să merg iar la rezervorul PEK sub lumina proiectorului. În cea de-a doua tură de noapte, nacialnicul a venit cu o găleată în care era o pastă gri-rozalie cu cocoloaşe. Înainte să coborîm în bazin, ne-am uns cu ea pe față şi pe gît. S-a uscat imediat şi s-a cojit iar.

Dimineața, cînd a răsărit soarele, gudronul îmi vuia în cap şi mai rău. Am bîjbîit îndărăt în lagăr ca o mîță beteagă, şi de data asta m-am dus direct la baraca bolnavilor. Trudi Pelikan m-a mîngîiat pe frunte. Felcerița a desenat în aer cu mîinile un cap şi mai umflat şi-a zis solnțe, şi zvet, şi bolit2. Şi Trudi Pelikan a plîns şi mi-a spus ceva despre reacțiile fotochimice ale mucoasei.

– Ce-i asta?

– Intoxicație cu lumina de zi, a spus ea.

Pe-o frunză de hrean mi-a pus un gogoloi de alifie preparată de ea din flori de filimică şi untură de porc – să mă ung cu asta ca să nu-mi crape pielea vătămată. Felcerița a spus că risc să mă-mbolnăvesc serios la munca în bazinul PEK, că-mi dă scutire medicală pe trei zile şi că poate va vorbi cu Tur Priculici.

Trei zile am stat în pat. Pe jumătate dormind, pe jumătate treaz, valurile de febră m-au purtat acasă, în vacanțele de vară din Wench. Din spatele brazilor soarele răsare foarte devreme ca un balon roşu. Mă uit prin crăpătura uşii, părinții mei mai dorm. Mă duc în bucătărie, pe masa din bucătărie oglinda de bărbierit stă rezemată de cana de lapte. Uscățivă la trup ca un spărgător de nuci, în mînă cu drotul, Tante Fini se plimbă încolo şi-ncoace între maşina de gătit şi oglindă. S-a îmbrăcat cu rochia ei albă de organza şi-şi ondulează părul. Apoi mă piaptănă cu degetele răşchirate, şi-acolo unde părul rămîne zbîrlit, mi-l netezeşte cu scuipat. Mă ia de mînă şi mergem să culegem margarete pentru micul dejun.

Iarba umedă de rouă mi-ajunge pînă la subsuori, totul în jur foşneşte şi zumzăie, pajiştea-i plină de margarete cu franjuri albe şi de clopoței albaştri. Culeg doar ceva pătlagină, căreia copiii îi zic proaşcă, fiindcă dacă-ți faci laț din lujerul ei poți proiecta departe spicul plantei. Iau la ochi rochia de organza țipător de albă, şi trag. Deodată, însă, între organza şi furoul la fel de alb, iată un maț cafeniu de lăcuste încleştate zdravăn în jurul burții lui Tante Fini

Buchetul de margarete îi scapă pe jos, ea-şi depărtează braţele de corp şi-ncremeneşte. Iar eu mă strecor sub rochia ei şi-ndepărtez vîrtos lăcustele tot mai iute, făcîndu-mi mîinile lopată. Lăcustele sînt reci şi grele ca nişte şuruburi ude. Ciupesc, şi pe mine mă trec fiori. Deasupra mea nu-i nicio Tante Fini cu părul ondulat, ci un colos din lăcuste, pe două picioruşe sfrijite.

Pentru prima oară acolo, sub rochia de organza, a trebuit să dau la lopată cu deznădejde. Acum zăceam într-o baracă şi m-am uns trei zile cu alifie de filimică. Toţi ceilalţi au mers mai departe la lucru în bazinul PEK. Doar pe mine, fiindcă nu rezistam aici, Tur Priculici m-a trimis de-acum înainte în pivniţa cu zgură.

Acolo am rămas.

„In vremurile astea de bejenie, cred ca este infiorator sa traduci. Iti trebuie multa, multa rabdare. Traduci mult pe bani putini. Este exceptionala daruirea domnului Sahighian si a editurii Humanitas Fiction de a traduce ultimul roman al Hertei Muller. Sper sa am bani sa cumpar Leaganul respiratiei." (Omagiu)

Ultimul roman al Hertei Müller, "Atemschaukel" ("Leagănul respiraţiei") a fost disponibil pe internet în data de 14 octombrie 2010, pentru 24 de ore, iar cititorii au putut descărca gratuit volumul, într-un proiect intitulat "Downloaddays" în cadrul Târgului de la Frankfurt.

„Ce se poate spune despre foamea cronică? Oare se poate spune că există foamea care te-mbolnăveşte de foame? Care i se-adaugă încă mai flămândă foamei pe care deja o ai în tine? Foamea tot mereu înnoită care creşte nesătulă şi ţi se strecoară în vechea, eterna foame cu greu ţinută-n frâu? Ce mai cauţi în astă lume, când nu mai eşti în stare să spui nimic altceva despre tine decât că ţi-e foame? Cerul gurii ţi-e mai mare decât capul, e o boltă înaltă şi cu luarea-aminte ciulită până-n vârf de creier. Când nu mai suporţi foamea, cerul gurii ţi se-ncordează de parcă îndărătul feţei ai avea o blană proaspătă de iepure întinsă la uscat. Obrajii ţi se scofâlcesc acoperindu-se de un puf spălăcit."

Iti multumim, Herta!

Culegere realizată de Equinox

Capitanul Lafortune

de Yves Gandon

YVES GANDON

Capitanul Lafortune

Traducerea:
Florica-Eugenia
Condurachi

Dupa romanul aparut la
Editura UNIVERS 1972

Titlul original:
Yves Gandon
Captain Lafortune
Plon, Paris 1970

CAPITOLUL 1

Am primit botezul focului la Fleurus, în ziua de 1 iulie1690. Armata regelui era sub conducerea mareşalului duce de Luxembourg[1]. Acest mare căpitan, de statură mijlocie şi cu un chip mai degrabă respingător, avea două lucruri care băteau la ochi, deopotrivă de ascuţite, o cocoaşă enormă în spinare şi o minte ageră, de unde îi venea geniul militar. Domnul de Waldeck[2], adversarul său în fruntea trupelor Imperiului, cu osul pieptului mai umflat şi şira spinării mai ţeapănă, ar fi putut cîştiga poate reputaţia de bun general dacă nu s-ar fi înfruntat în chip statornic cu oameni mai buni decît el.

Eram un coconaş de şaptesprezece ani şi ardeam de dorinţa să cuceresc gloria împreună cu dragonii marchizului de Pomponne[3] în rîndurile cărora intrasem la imboldul fratelui meu Cyriaque, stegarul escadronului.

Iluziile mele despre plăcerile războiului au durat pînă în ajunul bătăliei. Era plăcut să dai iama prin bogatele cîmpii din Hainaut, unde fetele blonde şi trandafirii nu aveau faţă de noi decît zîmbete şi unde, pentru a ni se deschide pofta, înghiontirăm cîteva trupe de

---

[1] *François-Henri de Montmorency-Bouteville, duce de Luxembourg (1628—1695), mareşal al Franţei. A repurtat victorii la Saint-Denis, Fleurus (1690), Steinkerque (1692) şi Neerwinden (1693).*

[2] *Georg-Friederich, conte apoi prinţ (1682) de Waldeck, feldmareşal — din 1664 — şi om politic german, şef al diplomaţiei din Brandenburg, între 1651 şi 1658 ; contribuie îa victoria de la Saint-Gotthard (1664) şi la apărarea Vienei împotriva turcilor (1683), dar este învins la Fleurus de către francezi (1690).*

[3] *Simon Arnaud, marchiz de Pomponne (1618—1699), diplomat, ministru al Afacerilor Străine sub domnia lui Ludovic al XIV-lea.*

cercetare ale cavaleriei hanovriene şi spaniole. Învăţasem să mînuiesc sabia. Eram destul de îndemînatic şi nu-mi pot aminti fără să mă cutremur de ochii holbaţi ai acelui lungan deşelat şi negricios, primul căruia i-am înfipt vîrful săbiei în beregată.

Lupta a început la ora opt dimineaţa, pe o vreme nespus de frumoasă. Puzderie de păsărele aninate în copaci ciripeau de-ţi împuiau urechile. Cînd am auzit trîmbiţa de încălecat şi tobele de adunare, m-am simţit în al nouălea cer. La prima şarjă, domnul de Gournay, care comanda cavaleria, fu ucis la zece paşi lîngă mine. Ghiulelele artileriei duşmane făceau găuri mari în rîndurile dragonilor. Caii se poticneau, cădeau peste cap ; cavalerii se prăbuşeau la pămînt în zăngănit de fiare. Am fost nevoiţi să ne repliem înainte de a-i putea ataca pe aceia care ne pricinuiau atîtea pierderi.

În timpul acestei nefericite cavalcade, simţisem o durere ascuţită în braţul stîng. Coborînd de pe cal, am văzut că mîneca era pătată de sînge. Mi se oblojí rana, care nu era prea gravă.

Pe cînd aripa stîngă a trupelor sale, din care făceam şi noi parte, pierdea astfel lupta, domnul de Luxembourg străpunse centrul şi aripa stîngă ale domnului de Waldeck. Mă urcai din nou în şa şi dădui furios din pinteni ca sa-mi înfig sabia în cei puşi pe fugă. Deodată, în plin galop, calul meu, atins în bot de un glonţ, se prăbuşeşte. Izbit de-un copac, îmi pierd cunoştinţa.

Cînd mi-am revenit în fire, aveam braţul drept rupt, piciorul drept aşişderea, şi păsărelele nu mai cîntau. Tropotul cailor se îndepărtase. Nefiind în stare să mă mişc, am rămas cam vreun ceas sub acel copac, care era un plop. În sfîrşit oamenii îşi dădură seama că nu eram chiar mort de tot. Am fost dus sub acoperişul unei case de ţară, unde un chirurg mă luă în grijă. Bravul om îi tot dădea într-una să-mi taie piciorul. M-am împotrivit şi am cerut să fie chemat fratele meu. Dar o ghiulea îl scurtase de cap şi i-l azvîrlise într-o baltă atît de adîncă încît n-a mai putut fi găsit. Această stranie urgie avu drept efect salvarea piciorului meu, discipolul lui Hipocrate socotind că era destul pentru familia mea să fi pierdut un cap.

Îl iubeam cu duioşie pe fratele meu Cyriaque, cu patru ani mai mare decît mine, şi pe care natura îl înzestrase cu toate darurile. Sfârşitul lui timpuriu mă lovi ca o bîtă în ceafă. Cu toate acestea, nu ajunsesem la capătul necazurilor şi, în vreme ce armata regelui aduna noi lauri, eu eram nevoit să mă tîngui pe culcuşul meu sărăcăcios din paie de orz.

În această stare de plîns am avut totuşi o clipă de îmbărbătare. În ziua care urmă aceleia cînd fusesem atît de crunt lovit, mareşalul de Luxembourg a venit la căpătîiul meu să-mi spună cîteva vorbe bune. Acest erou, care băga spaima în duşmanii săi, se lăuda că era temut şi de doamne, deşi primea din partea lor mai multe răni decît le pricinuia el. După ce mă felicită pentru bravură şi lăudă purtarea vitejească a bietului Cyriaque, îmi spuse că la vîrsta mea vigoarea sîngelui vindeca repede toate rănile, că nu după multă vreme mă voi pune din nou pe picioare şi ca, neputînd intra în slujba regelui înainte de a mă întrema cu totul, n-aveam decît să intru în slujba femeilor frumoase, promiţătoare de plăceri care nu depindeau decît de mine să fie mai puţin periculoase.

— E-he! te invidiez, tinere, şi aş vrea să fac ceva care să-ţi poarte noroc... Pipăie-mi cocoaşa.

O tăcere se aşternu printre ofiţerii din suita sa. De cînd se ştiau, nu se găsise nimeni, în nici o împrejurare, care să îndrăznească a face aluzie la beteşugul său, de teamă să nu-i stîrnească mînia. În clipa aceea eram cu atît mai fîstîcit cu cît mareşalul şedea cu spatele întors la mine şi rîdea.

— Ei, ce mai aştepţi? Pipăie-mă, prietene.

Mi-am îndreptat braţul stîng şi l-am atins. Sub tunica strîmtă, croită înadins, ghebul ascuţit era tare ca piatra. Mareşalul rîse iarăşi.

— De-acum încolo, Fortunat, dacă norocul nu-ţi întovărăşeşte faptele, e numai pentru că nu vei fi ştiut să-l apuci de păr. Marte şi Venus sînt făcuţi să se înţeleagă.

N-aş fi crezut niciodată ca un om atît de mare să aibă o fire atît de şugubeaţă. Eram prea puţin înaintat în vîrstă şi deci nu învăţasem că amorul şi aventurile pot tulbura pînă şi minţile cele mai zdravene.

Armata victorioasă îşi aşeză tabăra pentru cinci zile ca să-şi îngroape morţii, timp în care prizonierii şi răniţii au fost trimişi la Dinant şi la Philippeville. Chirurgul fu de părere că nu eram în stare să fac parte din convoi. Aşa că rămăsei pe loc încă trei săptămîni, împreună cu alţi schilozi ca mine, să număr zilele şi să blestem tot ce ţinea de Imperiu.

În sfîrşit, cortegiul nostru de şontorogi, flancaţi de o escortă formată din şase dragoni, ei înşişi mai mult sau mai puţin burduşiţi de pansamente, porni la drum. Cum o brodi oare bătrînul ofiţer, un veteran de la Turckheim, care primise misiunea să ne aducă în Franţa? La două leghe de Namur, am fost încercuiţi de o trupă de călăreţi şvabi, care desigur iubeau tovărăşia oamenilor, căci, plictisiţi să se tot războiască, se întorceau acasă şi voiră să ne ia cu ei. Astfel petrecui toamna şi iarna la Schwäbisch- Gmünd, orăşel posomorît la poalele unor munţi sălbatici. Cînd veni primăvara, braţele şi picioarele mi se lipiseră la loc, şi cunoşteam destul de bine limba aspră din partea locului pentru a şti să întreb pe unde s-apuc drumul. Lipsindu-i pe paznici de tovărăşia mea, ajunsei în Palatinat, care era ocupat de garnizoanele regelui. Acolo mă aştepta un spectacol îngrozitor. Cu cincisprezece ani mai înainte, două oraşe şi douăzeci şi cinci de sate din acest înfloritor ţinut fuseseră rase de pe faţa pămîntului din ordinul marelui nostru monarh. Înaintea ultimei campanii, armata ducelui de Boufflers dăduse din nou foc pretutindeni. Castelul din Heidelberg nu mai era decît un morman de ziduri înnegrite. Din burgurile pe care le străbăteam nu mai rămăsese decît cenuşă şi nenorociţii care nu se hotărîseră la timp să-şi părăsească pămîntul natal îşi adăposteau zdrenţele în colibe făcute din trunchiuri de copaci lipite grosolan unele de altele. Rarele case rămase în picioare erau locuite de bădărani în uniformă care îşi scuturau pipele printre ruine..

Ajunsei la Paris scîrbit de o glorie câştigată cu preţul atîtor nenorociri. Împlinisem optsprezece ani. După ce varsă şiroaie de lacrimi pentru sfârşitul tragic al primului său născut, tatăl meu se opri scurt, îşi şterse fluxul lacrimal cu batista lui mare pentru prizat tutun, apoi, încruntîndu-şi sprînceana, îmi pipăi braţele şi picioarele, mă puse să înaintez şi să merg de-a îndărătelea.

— Domnul fie lăudat! îşi exprima în sfîrşit părerea. Nu şchioapeţi şi deci nimic nu te împiedică să porţi numele nostru cu cinste. Optsprezece ani este o vîrstă mult prea fragedă ca să-ţi cumpăr regimentul Dauphin-Cavalerie, despre care am auzit c-ar fi de vînzare, dar sînt gata să-ţi ofer o slujbă de port-stindard.

Îi mulţumii pentru buna sa intenţie şi îi răspunsei că dorinţa de a nu vedea cum i se stinge neamul era prea adînc înrădăcinată în mine ca să reiau calea armelor înainte de a-l înzestra cu moştenitori. Auzind aceasta, începu din nou să smiorcăie şi mă strînse la pieptul său, fără să-i treacă o clipă prin minte că grija de a-i adăuga noi ramuri la arborele său genealogic era un simplu pretext spre a-mi feri preţiosul trup să fie expus în chip nesăbuit la biciul glonţului şi la şuierul ghiulelei.

Tatăl meu, Bénigne-Auguste-Urbain, marchiz de la Prée de la Fleur, se trăgea dintr-o veche familie din Sancerre, care număra nu mai puţin de două şiruri de cîte opt strămoşi nobili. Căsătorit cu o fată bogată, Marie de Posanges, fiica primului preşedinte al Camerei de Conturi din Bourgogne, o părăsise a doua zi după nuntă ca să-şi încerce ascuţişul spadei în Franche-Comté, apoi în Ţările-de-Jos, sub comanda prinţului de

Çondé, în fruntea unui regiment de cavalerie uşoară. La Senneffe, greutatea calului ucis sub el îi rupsese în trei locuri piciorul stîng, care rămase mult scurtat; : de unde îi venise şi spaima cînd auzise că fusesem victima unei nenorociri asemănătoare, deoarece şchiopătatul îl silise să părăsească armata. Un an după naşterea mea, mama muri de friguri. Văduvul nu mai vru să se însoare, aşa că fratele meu şi cu mine am fost crescuți de dădace pe cît de tinere, pe atît de drăgălaşe şi care se schimbau adesea, fără ca neprihana noastră să bănuiască motivul.

L-am văzut, mereu pe tata mişcîndu-se cu o demnitate majestuoasă, ajutat de un baston lung cu măciulie de fildeş, împodobita cu un dragon de panglici stacojii. Se ținea bine, avea un obraz proaspăt, încadrat de o bogata perucă buclată, ochii scăpărători, cravata de dantelă de o albeață nemaipomenită, şi nu pot uita acel minunat tricorn, galonat cu aur şi tivit cu pene de struț, care-l făcea atît de plăcut la vedere.

— Aşadar, Fortunat, — îmi spuse el după ce mă îmbrățişă, în ziua cînd mă întorsesem din Germania — te gîndeşti la căsnicie. E un lucru lăudabil, care mă bucură foarte. Vom începe de îndată să căutăm o domnişoară demnă de tine.

Protestai. După părerea mea, treaba nu cerea un zor prea mare, mai întîi aveam nevoie să iau puțin aer de curte, deoarece situația mea de militar în campanie, pe deasupra lipsit luni de zile de folosința unui braț şi a unui picior, mă ținuse departe de plăcerile vîrstei. Pe scurt, înainte de a-mi pune juvățul de gît, înțelegeam să-mi fac de cap.

— Nu-i destul, dragă tată, să mă însor la douăzeci de ani? Îți cer să-mi faci hatîrul şi să-mi dai acest răgaz. Oare-i mult doi anişori?

Prinse să rîdă.

— Ți-l acord, fiule. Nu mi-ar sta bine să mă împotrivesc, tocmai eu, care de felul meu n-am fost uşă de biserică. E bine ca tinerețea să zboare din floare în floare pînă învață să se ferească de făpturile frumoase. Maică-ta era un model de virtute. Măcar de-ar fi plămădite toate din acelaşi aluat!

Şi astfel, cu binecuvîntarea sa, am început să duc viața plăcută a unui gentilom de neam bun, nu mai puțin priceput la jocul de cărți şi la jocul cu mingea, cît la reverențe curtenitoare şi isprăvi galante. Tatăl meu, în ce-l priveşte, deşi abia atinsese vîrstă de cincizeci de ani, se rînduise de cîtăva vreme, încredințînd grija casei unei intendente, înaintată în vîrstă şi foarte mustăcioasă, o rudă îndepărtată răspunzînd la numele de Apollonie de Beloeil, dintr-o festă a soartei, căci jur pe Jupiter că nu se înrudea cu cel mai frumos dintre zei şi că era zbanghie de ochiul drept.

Deşi alesese calea de a se ține departe de ispitele care ne vin, din imboldurile amoroase, gîndindu-se că i se apropie sfîrşitul, dar poate şi din neputințele firii, totuşi marchizul Bénigne-Auguste nu disprețuia deloc binefacerile acestei lumi, şi o dovedea în chip ciudat prin interesul față de treburile băneşti. În tinerețe îl pasionase matematica, pe care o considera regina ştiințelor, şi din care nu păstrase, împreună cu un cult pentru ilustrul Pierre de Fermat[4] decît gustul mai puțin nobil de a număra şi a înmulți sacii cu bani. Mama îi adusese ca zestre cincizeci de mii de livre rentă, pe care le fructificase mai ales făcîndu-se părtaş cu traficanții de „afaceri extraordinare" care făceau negoț cu slujbe. Asociat, pe de altă parte, la Compania pentru Guineea, care practica negoțul cu negri pe coastele Africii, părea că n-are altă grijă decît acea de a-şi spori averea. Fără să ducă o viață ruinătoare de mare senior, înțelegea totuşi să-şi ştirbească din cînd în cînd averea dînd, în anumite ocazii, mese de cîte cincizeci de

[4] *Pierre de Fermat (1601—1665), matematician ; descoperă, împreună cu Pascal, calculul probabilităților.*

tacîmuri, cu acompaniament de muzici şi, plăcîndu-i brelanul şi birlicul, se ducea bucuros prin tripouri cînd nu bătea cărţile la domiciliu.

Aş fi nerecunoscător să spun că aveam să mă plîng de el, deoarece, în fiecare săptămînă, îmi dădea o pungă destul de durdulie, atrăgîndu-mi doar atenţia să nu-i risipesc banii în treburi uşuratice. La care îl întrebai într-o bună zi, pe nepusă masă, dacă el crede că viaţa şade sub alt semn decît al uşurinţei. Mă privi cu asprime şi, încetînd să mă tutuiască, aşa cum făcea de cîte ori voia să fie solemn, îmi spuse :

— Aţi căzut în doaga filozofiei, Fortunat? Iată un lucru care nu este deloc potrivit cu vîrstă şi rangul domniei-voastre. Feriţi-vă să uitaţi că nici ludovicul francez, nici florinul olandez, nici dublonul spaniol nu se găsesc pe toate drumurile.

Într-adevăr, nu m-am ferit să fiu uşuratic în acea vreme cînd nume ca Steinkerque şi Neerwinden îşi adăugau petalele la cunua de lauri a mareşalului de Luxembourg şi cînd căderea oraşului Namur în mîinile Majestăţii Sale inspira domnului Despréaux[5] cele mai muşcătoare versuri născute de Muza sa pedestră.

Cîteva zile după ce se anunţase la Paris victoria de la Steinkerque, într-o sîmbătă din luna august 1692, mi s-a întîmplat un lucru care avea să tulbure adînc viaţa mea frivolă şi de care m-aş fi lipsit mai curînd decît de pîine. În felul cum îşi orînduise viaţa, tatăl meu marchizul, care lăsa să i se spună cînd la Prée, cînd la Fleur, îşi deschidea casa mai ales nobililor de teapa lui, vreau să spun acelora cu care se vîra în afacerile extraordinare, sub privirea plină de îngăduinţă a controlorului general al Finanţelor, Louis Phelypeaux, conte de Pontchartrain. Acest înalt personaj, de altfel cam scund, era văzut adesea în casa noastră, unde uimea pe toată lumea prin graţia manierelor şi strălucirea conversaţiei.

Deci, în acea seară după Steinkerque, tata dădu un mare ospăţ urmat de bal, unde vreo treizeci de oaspeţi, bărbaţi şi femei, alcătuiau o adunare strălucitoare sub policandrele şi sfeşnicele în care ardeau zeci de lumînări. Dar poate ar fi mai bine să povestesc mai întîi pe scurt ceea ce mi s-a întîmplat de la întoarcerea mea din Germania. Am spus mai înainte că cea mai mare parte din timp mi-am petrecut-o în distracţii, în afară de jocuri şi vînătoare, la ce altceva m-aş fi putut gîndi decît să-mi dau ochii peste cap, să cochetez, să suspin, să spun verzi şi uscate în scopuri destul de clare şi fără să-mi angajez vreodată inima? Aşa am şi făcut, ca un cocoşel sigur de succese, crezînd nu numai că toate plăcerile îmi erau la îndemînă, dar că ele mi se cuveneau din porunca unor puteri supreme. Regula mea de proastă purtare, o mărturisesc spre ruşinea mea, era că nu trebuie să fi cuviincios cu doamnele decît atunci cînd nu poţi fi necuviincios. Aşa-i tinereţea.

Să mă întorc la seara de care am pomenit. Contele de Pontchartrain trebuia să vină şi el. Tata ştia din experienţă că o masă bună îi dispune de obicei pe oameni să plece cu îngăduinţă urechea la afacerile de bani, şi tocmai avea una pe care voia s-o supună controlorului general. Bineînţeles, era vorba de o „afacere extraordinară" şi, la drept vorbind, de crearea unei noi slujbe, pentru care şi vorbise cu vestitul perceptor Poisson de Bourvalais. Cum de s-a putut oare să nu se gîndească nimeni, pînă în ziua aceea, la instituirea unui post public conferind celor care voiau să-l cumpere pe bani grei şi sunători, titlul şi funcţia de inspector al cîrciumarilor, hangiilor şi misiţilor de case mobilate? Nu era oare o lipsă care trebuia înlăturată, tocmai acum cînd vistieria regală avea nevoie de atîţia bani pentru nevoile războiului? Bourvalais fiind gata să aprobe decretul, tata, ca om care „îşi dădea avizul", primea nu numai un comision substanţial, dar şi un beneficiu proporţional cu participarea sa la afacere.

---

[5] *Nicolas Boileau-Despréaux (1636—1711), poet şi critic, vestit pentru spiritul său muşcător, cu care atacă emfaza, pedanteria şi preţiozitatea. Bun prieten cu Molière şi cu Racine.*

Cu o zi mai înainte îmi vorbise în treacăt despre ideea pe care o socotea cea mai ingenioasă din lume. Era pentru prima dată cînd îmi încredința o asemenea taină. Într-adevăr, nu mă credea destul de copt la minte pentru afacerile serioase şi aştepta din partea mea să fac mai ales pe băiatul drăguț şi spiritual şi, într-un fel sau altul, să-mi pun în valoare calitățile pentru a-i întregi meritele.

— Fă-te plăcut, Fortunat, îmi spuse el într-o bună zi, fă-te plăcut şi multe ți se vor ierta.

(Tocmai fusesem bătut marț la jocul de cărți şi mîrîise cînd i se adusese nota de plată.)

— Ca să iubesc mult? răspunsei pe un ton uşuratec.

— Ca să fii iubit mult, fiule.

La urma urmelor, pentru el nu eram decît o piesă pe tabla lui de şah.

Să trec la fapte. Recepția care, în principiu, era dată pentru sărbătorirea victoriei de la Steinkerque, începu la ora opt seara. Caleşti grele huruind pe lespezile curții aduseseră dinaintea palatului nostru oameni însemnați, printre care contele şi contesa de Beauvallon, baronul şi baroneasa de Puycastaing, spilcuitul marchiz de la Morlière, de trei ori văduv şi în căutarea unei a patra victime doldora de bani, vicontele şi vicontesa de Basseville, don Diego de Zuniga y Tovar, hidalgo de viță veche, Stéphanie de Valbert du Coudray şi fiicele sale gemene, Emmeline şi Catherine, escortate de domnul conte, soțul şi tatăl lor, deosebit de urît, omidă în jurul căreia zburau aceşti trei fluturaşi. Trec peste plevuşcă, dar trebuie să spun totuşi că majoritatea comesenilor noştri se bucurau de reputația unor speculanți şi traficanți de vază.

Toată ziua, o căldură apăsătoare sufocase oraşul şi mai întîrzia încă pe străzi din care se ridicau miasme nesuferite. Din fericire, mirosurile aduse de invitatele noastre în decolteurile lor erau mai binevoitoare, moda timpului impunînd săpunul venețian şi cremele de față cu vanilie.

S-a chefuit straşnic pînă la ora unsprezece înainte de miezul nopții. N-aş putea să înşir tot ce s-a mîncat şi s-a băut, doar că ospățul a fost îndestulat cu şase feluri de bucate. Tata, pus pe şotii, ticluise năzdrăvănia de a servi un clapon întreg de Maine fiecărei doamne şi o găinuşă de Bresse fiecărui conviv aparținînd sexului tare. Şedeam între domnişoarele de Valbert du Coudray, şi îmi amintesc că una din ele m-a întrebat cu un aer nevinovat, şi bătînd iute din pleoape, după ce se putea deosebi un clapon fript de o găinuşă care fusese supusă aceluiaşi tratament. Nu m-am lăsat mai prejos şi am răspuns fără să stau prea mult pe gînduri : claponul avînd carnea mai tare şi găinuşa mai delicată, şeful nostru bucătar se gîndise că, mîncînd-o, doamnele vor căpăta mai multă vigoare, şi domnii vor mai lăsa ceva din asprimea lor. Domnişoarele pufniră în acelaşi timp într-un rîs ştrengăresc, şi cea care mă întrebase mă felicită pentru iscusința imaginației mele. Ridicai atunci paharul subțire cu picior, în care spumega un vin voios pe Champagne ce scotea singur dopul, şi continuai că acest vin din via Saint-Pierre, pregătit cu grijă de călugării benedictini din Pierry, lîngă Epernay, şi care pe atunci se lua la întrecere cu nectarul de Hautvillers, îmbina forța şi suavitatea, în aşa fel încît putea fi consumat deopotrivă de cele două sexe.

— După cîte văd, domnule, spuse cu gravitate cealaltă soră geamănă, nu te numeri printre acei zănatici pe care îi poți lua pe neaşteptate.

Din nou, amîndouă izbucniră în rîs. La prima vedere, cum făceau mereu cu schimbul, erau două persoane de temut şi, în ciuda anilor, imaginea lor încântătoare mi-a rămas proaspătă în minte. După toată înfățişarea lor erau leite. Aveau acelaşi chip, acelaşi fel de a-şi ține semeț capul, acelaşi glas, acelaşi port ; şi, pentru a fi şi mai greu

de deosebit, aceaşi îmbrăcăminte. A face portretul uneia însemna a desena portretul celeilalte.

— Emmeline şi Catherine, două nume care vă vin de minune, care sînt ca parfumul pentru flori, am început să le spun plecîndu-mă într-o reverență foarte bine studiată.

Şi nu ştiu care mi-a răspuns cu un rîs şiret :

— Nu vă mai osteniți degeaba. Ni se spune simplu Line şi Trine.

— Îmi îngăduiți şi mie acelaşi lucru?

— Mai mult chiar, domnule, nu vom suferi să faceți altfel, cu condiția ca totuşi, chemîndu-ne pe nume, să nu greşiți căreia din noi vă adresați.

Aici era încurcătura. Cum s-o deosebeşti pe Line , de Trine? Mai rîdeau încă, şi rîsul lor uguitor avea exact aceeaşi notă. Gît dură ospățul, m-am uitat mereu, pe rînd, de la dreapta la stînga, la aceste două mici prigorii ciripitoare, şi nedumerirea mea creştea neîncetat. Aveau acelaşi păr de culoarea grîului copt, pieptănat în bucle suprapuse după moda ducesei de Fontanges[6] aceeaşi pieliță străvezie a obrazului, asemenea crinului şi trandafirului, aceiaşi ochi, uşor migdalați, de un albastru ce da în violet, şi dinți fără cusur, albi ca miezul migdalei, mici şi înşiruiți desăvîrşit, buzele ademenitoare, urechile micuțe, nasul uşor cîrn, prevestind o impertinență la pîndă. Plăcute forme le unduiau asemenea corsajul albastru ca zorile şi fustele lor erau împodobite cu aceleaşi broderii de argint. Care era Line? Care era Trine? Căreia să-i arăt ardoarea cînd, privind-o pe una, o vedeam pe cealaltă?

Prins în joc, cucerit, tulburat, m-am hotărît să limpezesc misterul. Le-am întrebat prin ce festă a soartei nu avusesem încă fericirea să le întîlnesc, deşi, după întoarcerea mea din Germania, părinții lor ne făcuseră de mai multe ori onoarea de a veni în vizită. Line sau Trine mă încunoştiință că, împlinind optsprezece ani, tocmai ieşiseră de la călugărițe şi, chiar în ziua aceea, îşi făceau intrarea în lume. Le-am mărturisit că eram în al nouălea cer deoarece casei noastre îi fusese hărăzită o asemenea cinste. Ele se porniră pe acelaşi rîs din gîtlej, care îmi provocă o ciudată senzație de gol în coşul pieptului, şi Line sau Trine declară că eram mult prea politicos pentru a fi sincer, meritul lor fiind o nimica toată pe lîngă acela pe care îl cucerisem vărsîndu-mi vitejeşte sîngele în slujba regelui.

Acest schimb de politețuri era de bun augur şi se prelungi şi după masă, cînd invitații se risipiră prin saloane şi galerii. Pe loc, lumea se împărți în două clanuri, unul alcătuit din jucători hotărîți să-şi piardă şi ultima lăscaie la cărți, celălalt preferind tentațiilor de la masa verde, vorbele şoptite prin colțuri, după înfruntarea la dans, după strîngerile grăitoare de mină şi după privirile pline de înțeles.

În ce mă priveşte, parc-aş fi fost măgarul lui Buridan, descumpănit între ciutură şi mertic. Vorbeam cu Line? Îi surîdeam Trinei? Erau nedesluşit amestecate în sucirile, răsucirile, salturile şi piruetele pe care le făceam dansînd gigă şi sarabandă, gavotă şi menuet. Crezînd că i-am surprins o privire duioasă, întrebai aleasa de moment, tocmai cînd făcea un pas mărunt.

— Fiică a lui Marte sau a lui Venus, eşti Line.

— Ai pierdut! Mi se spune Trine.

— De data asta nu mă mai tragi pe sfoară. Dansezi cu atîta siguranță, încît se vede că te tragi din Terpsihora, Trine,

— Eu sînt Line.

Îmi pierdeam mințile. Nu mai ştiam pe ce lume mă aflu. Zadarnic căutam, acel semn între semne care să mă scoată dintr-o situație pe cît de crudă, pe atît de absurdă. După miezul nopții, întîmplarea îmi veni în ajutor. Țopăiam, ridicînd piciorul, apoi învîrtindu-

[6] *Marie-Angélique, ducesă de Fontanges (1661—1681), favorită a lui Ludovic al XIV-lea.*

mă pe loc, şi vedeam foarte aproape de al meu, îmbujorat de o însufleţire drăgăstoasă şi încremenit într-o dulce zeflemea, un obraz pe care se împleteau toate farmecele.

— Cine sînt eu, domnule la Fleur?

— Trine.

— Minunat! Ostaş viteaz, ai descoperit în sfîrşit nodul problemei?

Nu descoperisem nimic, dar siguranța de sine este totdeauna răsplătită. Aşa că spusei la întîmplare ;

— Se vede destul de uşor.

— Da, răspunse frumoasa. Aşezat cum e sub urechea stîngă, al meu se lasă văzut destul de lesne, dar e nevoie de ochi buni pentru a-l descoperi pe cel al Linei, la încheietura lobului urechii drepte.

Trăgeam cu ochiul, fără să las să se vadă, la urechea stîngă a celei cu care dansam şi desluşii acel corpus delicti : era o foarte mică aluniță.

— Acum n-ai să te mai înşeli, adăugă Trine schițînd un zîmbet ceresc.

Vrînd să mă încredințez, puțin după aceea, mă înclinai dinaintea exactei imagini a celei pe care tocmai o lăsasem. Urechea dreaptă a domnişoarei ascundea într-adevăr o aluniță aproape de nevăzut.

— Dacă vei tăgădui că eşti Line, îi şoptii, atunci nici eu nu sînt fiul tatălui meu.

— Vrei deci să-l mîhneşti de moarte pe admirabilul gentilom care se lăuda pînă acum că ar fi părintele dumitale, răspunse ea ridicînd grațios sprînceana, căci iată-te bastard şi-mi pare tare rău pentru dumneata. Eu sînt Trine.

Am protestat.

— Ei lasă! ar trebui să ai urechea dreaptă la fel de mare ca a unui elefant pentru a-ți ascunde negul, negul acesta micuț care îți spune numele. Simt cum mi se taie picioarele numai la gîndul că mi-aş putea lipi buzele de el.

— Ce tot îndrugi acolo, domnule desfrînat? Sora mea are negul la dreapta.

M-am simțit ca o curcă plouată. Băteam pasul pe loc. Care din ele mințea? Să cred oare că cele două fete erau înțelese ca şmecherii de bîlci să-şi bată joc, să-i tragă pe sfoară şi să-i năucească pe purtătorii de pantaloni? Nu mă învoiam să mă dau bătut.

— Bagă-ți bine în cap, domnişoară de Valbert du Coudray, îi spusei, că, Line, ori Trine, în ce mă priveşte vei bate orice rivală de pe lume, pentru totdeauna unită şi nedesluşită de dublura dumitale, în ciuda unei fărîmițe de bob de cafea care se tot plimbă de colo-colo. Vai mie! două perfecțiuni egale nu pot fi decît trase la sorți.

Fata se revoltă.

— Vrei prin asta să dai a înțelege, domnule, că vom fi puse la loterie?

Dacă s-ar putea face aşa ceva, mi-aş vinde şi hainele de pe mine ca să cumpăr toate biletele.

Făcu o strîmbătură care lăsa să se întrevadă o oarecare mulțumire.

— Eşti cumva turc?

Rîse şi, întorcîndu-şi capul, văzu imensa perucă a lui Diego de Zuniga y Tovar înclinîndu-se în fața ei, în timp ce viorile atacau primele măsuri ale unui menuet. Se îndepărtează de mine lîngă frumosul hidalgo, cu obrazul întunecat de maur şi ochi scînteitori sub nişte sprîncene stufoase şi tuciurii. Totuşi, norocul mă ajută. Pe o banchetă alăturată stă, agitîndu-şi evantaiul, o făptură încîntătoare într-o rochie de vară foarte decoltată, cu rîuri de panglici de culoarea frunzelor uscate. Prin strălucirea obrazului, a ochilor albaştri-violet, dar ceva mai amplă în şolduri şi în piept, seamănă în chip ciudat, într-o maturitate triumfătoare, cu cele două grații cu care mi-am încrucişat spada. Este mama lor, al cărei surîs încremenit pe buze mă atrage cum face oglinda cu ciocîrlia. Trecerea vremii împlineşte frumusețea femeii. Pierzînd frăgezimea bobocului, ea

capătă suculența fructului. Aşa şi cu Stéphanie de Valbert du Coudray, căreia îi ofer brațul să deschidă menuetul cu mine. Ea primeşte cu cea mai mare bunăvoință. Răspîndeşte un parfum discret. Dansează cu o nobilă siguranță care îi subliniază farmecul majestuos, din faldurile rochiei ieşind vîrful cîte unui picior delicat, încălțat cu un pantof de mătase stacojie cu ape aurii, pe care străluceşte o cataramă de email. Zîmbetul ei neclintit lasă să se întrevadă scăpărarea dinților albi. După ce menuetul se isprăveşte, suspină:

— Mă simt puțin cam obosită, domnule de la Fleur. Vrei să-mi dovedeşti prietenia dumitale făcînd puțină conversație?

Îmi place această invitație care creează o uşoară intimitate. Ne aşezăm unul lîngă altul.

— Oh! spune ea, suspinînd iarăşi, îți mulțumesc pentru bunele maniere, dar să nu te crezi cumva obligat să-mi juri pe mîntuirea sufletului dumitale că ți-a făcut aceeaşi plăcere să dansezi cu mine, ca şi cu fiicele mele. V-am văzut împreună adineauri şi era mai mare dragul să vă privească cineva. Ce vîrstă ai?

— Douăzeci de ani, doamnă.

— Ele au optsprezece. Tinerețea trebuie să tragă la tinerețe.

Protestez că pare mai degrabă sora lor decît mama. Ea gîngureşte în spatele evantaiului. Mă cred obligat să întăresc spunînd că o fată nefiind decît făgăduiala femeii, un bărbat de gust poate prefera opera terminată, schiței. Ea îşi închide evantaiul şi mă bate cu el peste degete.

— Lasă, tinere domn, nu te mai cheltui în cuvinte. Vorbeşte-mi mai bine despre fetele mele.

Dar pleoapele i se zbat, ascunzînd cu greu o vie sclipire a ochilor. La dracu dacă ochii aceştia au renunțat la ceva!

Îi fac pe voie. O întreb despre fetele ei şi mai ales despre aşezarea alunițelor.

— Fetele astea nu se cumințesc deloc. Află, frumosul meu domn, că aceste pretinse fantezii ale naturii nu sînt decît nişte „muşte", simple benghiuri făcute din mătase, dintr-acelea care se pun în dosul urechilor şi care se numesc...

— Obraznice?

— Alea se pun pe nas.

— Pătimaşe?

— Alea se pun la coada ochiului.

— Bune de sărutat?

— În colțul gurii! Potoleşte-te, tinere domn.

— Mă dau bătut.

— Bine faci. Cele din dosul urechii n-au încă nici un nume. Line şi Trine au ambiția să creeze o nouă modă. Au hotărît să le numească mincinoase.

— Un nume bine ales. Dar, fără aceste alunițe providențiale, cum poți deosebi pe Line de Trine?

— Asta mă tot întreb şi eu de cînd le-am născut. Nu se deosebesc decît prin fire.

— Lămuriți-mă şi pe mine.

— Trine este mai romantică, mai înclinată spre sentimentalism, poate ceva mai tandră. Line este mai spontană, mai înțepătoare. Şi încă trebuie să ții seama de dispoziția în care se află în acel moment.

— Îți vine să-ți iei lumea-n cap,

— Ai răbdare! Trine are mai multă minte, cînd n-o ia razna. Line mai multă fantezie, cînd nu declară dintr-o dată că vrea să se călugărească. Dintre oratorii vestiți, Line îl

preferă pe domnul de Meaux[7] pentru vocea lui plăcută, Trine pe părintele Bourdaloue[8] întrucît, predicînd cu ochii închişi, ea pretinde că le vorbeşte îngerilor.

— Ah! doamnă, văd eu bine că pentru a dezlega enigma ar trebui să fiu mahomedan.

Ia o atitudine înțepată, gata să se supere.

— Ce înțelegi prin asta, domnule de la Fleur?

— Ei ! unui discipol al profetului nu i-ar fi oare îngăduit să se căsătorească cu amîndouă?

Contesa îşi sumeți bărbia.

— Ce ruşine! ce obraz are să-mi spună una ca asta! Uite ce-i, eşti un băiat rău.

Îi surprind totuşi o undă de maliție în ochi, în vreme ce spune mai departe :

— Deşi astăzi le-ai văzut pe fetele mele pentru prima dată, ai şi început să vorbeşti despre ele ca un păgîn.

Cred că-mi este îngăduit să păstrez tonul şăgalnic.

— Este o calomnie, doamnă, sau atunci n-am izbutit să mă fac înțeles. Intențiile mele sînt curate.

— Dacă nu cumva spui minciuni din vîrful buzelor, va trebui totuşi să alegi.

— Cum să fac asta, doamne sfinte, dacă nimeni nu poate deosebi pe Line de Trine?

— Bietul de el! În ce viespar a intrat! Eu însă îți vreau binele, Fortunat, şi ți-o voi dovedi, însă cu condiția de a-i intra pe sub piele contelui, tatăl lor. Este un om groaznic, îți atrag atenția, care nu-i poate suferi pe ademenitori, şi la nevoie mînuieşte sabia cu iscusință. În afară de asta, află că prenumele lui este Athanase, din grecescul athanatos, adică nemuritor. De fiecare dată cînd are vreo pricină şi cînd îşi salută adversarul cu arma, nu scapă prilejul să spună, cu o mare tristețe în glas,: „Pe cît este de adevărat că mă numesc Athanase, n-ai nici o putere asupra mea, prietene, şi-mi pare rău că va trebui să te trimit pe tărîmul lui Pluton". Aşa i-a împins pe lumea cealaltă pe toți cei care au avut nesăbuința de a-l provoca. După cum vezi, poți începe să tremuri, drăgălaşule, dacă n-ai cugetul curat.

— Uitați, doamnă, că mă numesc Fortunat, ceea ce ar putea să mă facă la fel de invulnerabil ca şi soțul dumneavoastră,

— Lasă semeția. Ți-am mai spus că îmi placi. Este de ajuns să nu-i displaci lui. Uite-l , tocmai se apropie de noi.

Am mai pomenit despre contele Athanase de Valbert du Coudray că era urît. Cuvîntul este prea palid. Avea părul şi sprîncenele ca de cerneală, era slab ca o libarcă, galben ca o gutuie, mă depăşea cu un cap şi ceva şi, adus uşor de spate, şi-l mişca pe-al său înainte la fiecare pas, aşa cum fac picioroangele.

Se opreşte în fața noastră şi îşi drege glasul tuşind gros. Mă înclin smerit.

— Îl cunoşti desigur, dragul meu, pe moştenitorul casei, tînărul de la Prée de la Fleur, care s-a luptat vitejeşte în Flandra? gîngureşte contesa.

— Cum să nu-l cunosc? tună contele cu un glas cavernos. Doar nu venim aici pentru prima dată. La Prée si cu mine am făcut multe treburi bune împreună şi dacă n-am avut încă prilejui să constat că fiul este croit din aceeaşi stofă ca şi tatăl, văd însă că nu-şi pierde timpul degeaba lîngă tine să-şi pună în lumină meritele.

Tonul este neplăcut, caută să fie aşa, şi personajul îmi inspiră de la prima vedere o antipatie pronunțată. Contesa începe din nou să-şi vînture evantaiul.

---

[7] *Bossuet. Vezi nota ele la pag. 370.*

[8] *Louis Bourdaloue (1832—1704), predicator din ordinul iezuiților.*

— Şi izbuteşte, dragul meu conte, izbuteşte de minune, răspunde ea nepăsătoare. Judecind după mărturisirile făcute, sînt gata să cred că va vătăma multe inimi care nu vor şti să se apere.

Ea ride şi contele se întunecă.

— Ați şi ajuns la mărturisiri? spune el cu şi mai mare arțag. Iată un voinic care ştie să înainteze repede.

Lucrurile par să fi. Început prost şi socot că este timpul să intru în arenă.

— Domnule, îi spun, tinerețea îşi îngăduie să aibă stîngăcii şi nu mă pot lăuda că, la vîrsta mea, am ajuns să am mintea coaptă pe care n-o capeți decît cu trecerea anilor. Totuşi, atîta timp cit am vorbit cu doamna, nu cred să fi depăşit limitele celei mai stricte bune-cuviințe.

— Sper pentru dumneata, îmi răspunde el pe un ton aproape amenințător. Deci despre ce vorbeați?

Greu e să-i intri în voie! Nu-i nimic. Să-i dau înainte linguşindu-l cu un aer nevinovat.

— Ei bine, domnule, cu tot respectul pe care vi-l port, vorbeam despre nemaipomenita asemănare dintre fiicele dumneavoastră gemene, care mi-au acordat favoarea cîtorva paşi de dans, şi o întrebam pe doamna, mama lor, dacă îi este cu putință pînă şi domniei-sale să le deosebească una de alta. A aduce pe lume o frumusețe desăvîrşită este un mare privilegiu. Dar a crea două în acelaşi timp, a oferi unei lumi, în care frumosul este mult mai puțin răspândit decît urîtul, două modele pline de o grație mai frumoasă decît însăşi frumusețea, cum a spus nemuritorul nostru fabulist, nu este oare o faptă cu mult mai rară şi mai prețioasă decît să tragi valetul de cupă? Şi, într-adevăr, mă gîndeam că a fost nevoie de îmbinarea a două naturi nu mai puțin excepționale pentru a se dobîndi acest rezultat fără pereche.

Linguşeala cîştigă totdeauna. Sprîncenele întunecate ale contelui încep să freamăte şi cîteva crețuri prind să i se sape pe frunte. Mă întreb dacă n-o să explodeze, dar aproape îndată chipul i se destinde.

— Vorbeşti cinstit, domnule, declară el. Desigur, fetele mele, Emmeline şi Catherine sînt demne de un prinț şi, fără îndoială, asta va fi soarta care le aşteaptă. Dacă împreuni vița de vie cu un ulm tînăr, nu uneşti însă trandafirul cu ciulinul.

Cu toate că această profesiune de credință îmi pare destul de comică ieşind din gura unei făpturi cu un fizic atît de dizgrațios, aprob din cap şi am impresia că surprind în acelaşi timp în ochii lui o flăcăruie fugară, în care se citeşte trufie amestecată cu viclenie.

— Fereşte-te să uiți asta, tinere.

Şi adresîndu-se soției lui, spuse :

— Plecăm peste un sfert de ceas, draga mea. Pînă atunci nu te sfii să-i faci puțină morală acestui băiat, căci s-ar putea să aibă nevoie.

Un surîs nedeslușit se întinde pe buzele contesei. Sînt mult mai cărnoase decît cele ale fetelor ei. După plecarea cocostârcului aud că mi se şopteşte la ureche :

— Să faci morală unui băiat de douăzeci de ani! Ce idee! mai degrabă mi-ar plăcea să-ți spun fără ocol că demnul meu soț şi stăpîn a fost la vremea lui un vestit ştrengar, care nici acum nu se sfieşte să alerge după fuste.

Vorbeşte şi mai încet.

— Mîine pleacă, singur, să-şi vadă moşiile. Drum bun şi călătorie sprîncenată! Nu te lăsa dus de aerele pe care şi le dă. Neamul vostru e la fel de bun ca şi al nostru şi, după cîte se spune, tatăl dumitale este destul de înstărit.

Ridic din umeri de moştenitor care habar n-are de asemenea treburi.

— Aşa-i, continuă ea. Ei bine, află că pe contele de Valbert du Coudray nu-l interesează decît un singur lucru pe lume : banul. Deci nu te poate socoti o partidă de

dispreţuit. Fiicele sale fac parte din capitalul lui, asta-i tot... Nu spui o vorbă... Am greşit în privinţa intenţiilor pe care le ai?

Line şi Trine! Cu un ceas mai înainte nici prin cap nu-mi trecea să mă însor. Ideea bruscă de a strînge în braţe una din făpturile acelea încîntătoare îmi aprinse creierii.

— Doamnă...

Tulburarea mea nu-i scapă şi profită de ea. Îmi spune într-un suspin :

— Ah! tinereţe! în sfîrşit, te înţeleg. Desigur că voi fi foarte mîhnită să mă despart de aceste două stele, de luminile vieţii mele, dar o mamă trebuie să se gîndească la fericirea copiilor ei, nu la a sa proprie. Îţi vreau binele, Fortunat, ţi-o repet, şi ţi-o voi dovedi pe loc. Oricît de binevoitoare aş fi faţă de dumneata, va trebui să alegi, să te pronunţi între Line şi Trine, şi pentru asta trebuie mai înainte sa le cunoşti, sau mai degrabă să le recunoşti. Soţul meu va lipsi de acasă vreo zece zile. Vino să mă vezi poimîine, pe înserat. Este ora cînd fetele mele cîntă împreună cu mine. Eu la clavecin şi ele din vocea lor minunată. Te poftesc să vii astfel în fiecare zi, la aceeaşi oră, pînă cînd se întoarce sălbaticul meu. Dacă, după o săptămînă întreagă de arii sentimentale, nu vei fi în stare să alegi, înseamnă că situaţia dumitale este fără ieşire. Primeşti?

Viaţa mea va fi prea scurtă pentru a vă aduce toate binecuvîntările pe care le meritaţi, doamnă,

— Nu mă mai peria şi prezintă-te poimîine la întâlnire. Pînă atunci, tăcere şi discreţie. Ai să nimereşti cu siguranţă. A treia casă după terenul de „jeu de paume"[9] din insulă. Adio!

Îşi însoţeşte scurtul salut din cap cu un zîmbet încântător şi dispare. Ce femeie admirabilă şi încă din toate punctele de vedere!... Ce te-a apucat, Fortunat? Dar cu Line şi Trine cum rămîne? Ţi-ai pierdut capul? Tocmai cu mama lor, neruşinatule!

Nici prin minte nu-mi trecea că această discuţie în scopuri aparent morale avea să fie începutul vieţii mele pline de peripeţii.

Va urma...

[9] *Joc în care se bate mingea cu o rachetă ; asemănător cu oina. Se juca pe un teren în aer liber, sau acoperit.*

Un Misterioso Asesinato para Catwoman

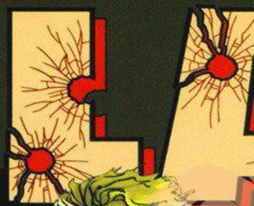
STAR WARS

QUI-GON AND OBI-WAN

THE AURORIENT EXPRESS

BAT

1 $1.95 US $2.75 CAN DEC 96

PARTE UNO DE CUATRO

BY CHUCK DIXON AND KLAUS JANSON

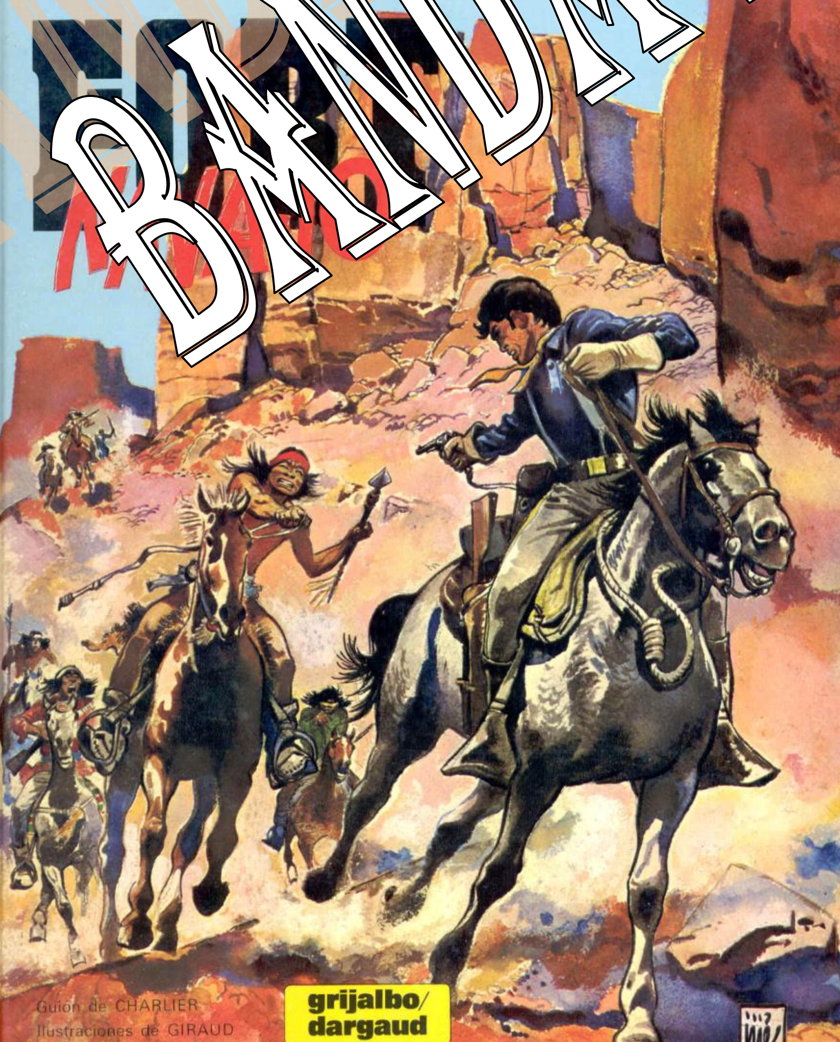

BANDA DESENATA

...ERA IN ROMANIA

...011. Adaptare după Star Wars: Qui Gon & Obi-Wan - El Aurorient Express ...st publicat de Dark Horse Comics, Inc. in colaborare cu Lucasfilm Ltd. & ...Lucas Marangon, Inks: Howard Shum, Designer: David Nestelle, Colors: Dan ..., Original cover art: Lucas Marangon, Assistant editor: Philip Simon, Editor: ...son. Atentie! Acesta este un proiect experimental prin care nu se doreşte ... orice moment, posesorii dreptului de autor pot cere oprirea proiectului la ...@gmail.com.

STAR WARS

QUI-GON AND OBI-WAN

THE AURORIENT EXPRESS

TRADUCEREA SI ADAPTAREA:

FOILETON - TRACIA MAGAZIN

Numărul 1

PLANETA GAZOASĂ YORN SKOT
DAR, MAESTRE... O FAPTĂ BUNĂ FĂCUTĂ CU INTENŢII RELE ESTE PĂTATĂ DE EXISTENŢA GÂNDULUI RĂUVOITOR.
SIGUR, DAR O FAPTĂ REA, FĂCUTĂ CU INTENŢII BUNE, ATRAGE TOATĂ ACEASTĂ RĂUTATE LA SUPRAFAŢĂ ŞI ÎI DĂ VIAŢĂ.
ATUNCI CE E DE PREFERAT... UN ACT NOBIL FĂCUT CU INTENŢII RELE...
...SAU O FAPTĂ REA FĂCUTĂ CU INTENŢII BUNE?
CUM POATE FI UNUL DIN ELE JUSTIFICAT MORAL, IAR CELĂLALT, NU?
TREBUIE SĂ ÎNVEŢI, CUM ŞI EU AM ÎNVĂŢAT DE LA MAESTRUL MEU, CĂ ADEVĂRATA VALOARE A UNEI FAPTE SE POATE CALCULA DOAR PRIN EXAMINAREA MOTIVAŢIEI ÎN RAPORT CU BENEFICIILE REZULTATULUI.
CREZI CU ADEVĂRAT CĂ UN COMPORTAMENT RĂU POATE FI JUSTIFICAT?
DACĂ E ECLIPSAT DE REZULTATUL POZITIV, DA.
NU ŞTIU DE CE CRED CĂ MAESTRUL YODA VA GĂSI DISCUTABILĂ ACEASTĂ TEORIE.
DE FĂCUT, ŞTII CE SĂ FACI. EŞTI GATA?
NU NE PUTEM APROPIA MAI MULT?

NU FĂRĂ SĂ NE ÎMPUŞTE...!

ZI-MI ÎNCĂ O DATĂ DE CE FACEM ASTA!

O NAVĂ DE LUX NUMITĂ AURORIENT EXPRESS NU RĂSPUNDE LA SEMNALELE DE APEL ŞI SE PARE CĂ ACUM COBOARĂ ÎN ATMOSFERĂ CU O VITEZĂ ALARMANTĂ.
DACĂ ÎN URMĂTOARELE ORE NU ÎNCETINEŞTE, PRESIUNEA DE PE TIBANISFERĂ O VA SFĂRÂMA CA PE O COAJĂ DE OU.
DAR DE CE O FACEM NOI? AUTORITĂŢILE LOCALE NU SUNT PREGĂTITE SĂ REZOLVE URGENŢELE DE ACEST FEL?
NU SUNT AUTORITĂŢI!
YORN SKOT E ÎN AFARA ORICĂREI JURISDICŢII. PLANETA E COMPLET INDEPEN-DENTĂ
COLONIA A FOST CREATĂ DE UN OM DE AFACERI BOGAT NUMIT CLODE RHODEN...
...CARE NU DOREŞTE SĂ ACCEPTE NICIO INFLUENŢĂ POLITICĂ DIN EXTERIOR...
SUNĂ A GUVERN DE FRONTIERĂ!
DA! FOARTE MULT!
ASTA E NAVA!
CE SUNT PETELE ACELEA NEGRE CE MIŞCĂ PE SUPRAFAŢA EI?

REŢEAUA DE APĂRARE! SĂ NE SEPARĂM!

GĂSEŞTE O INTRARE!

ZOW

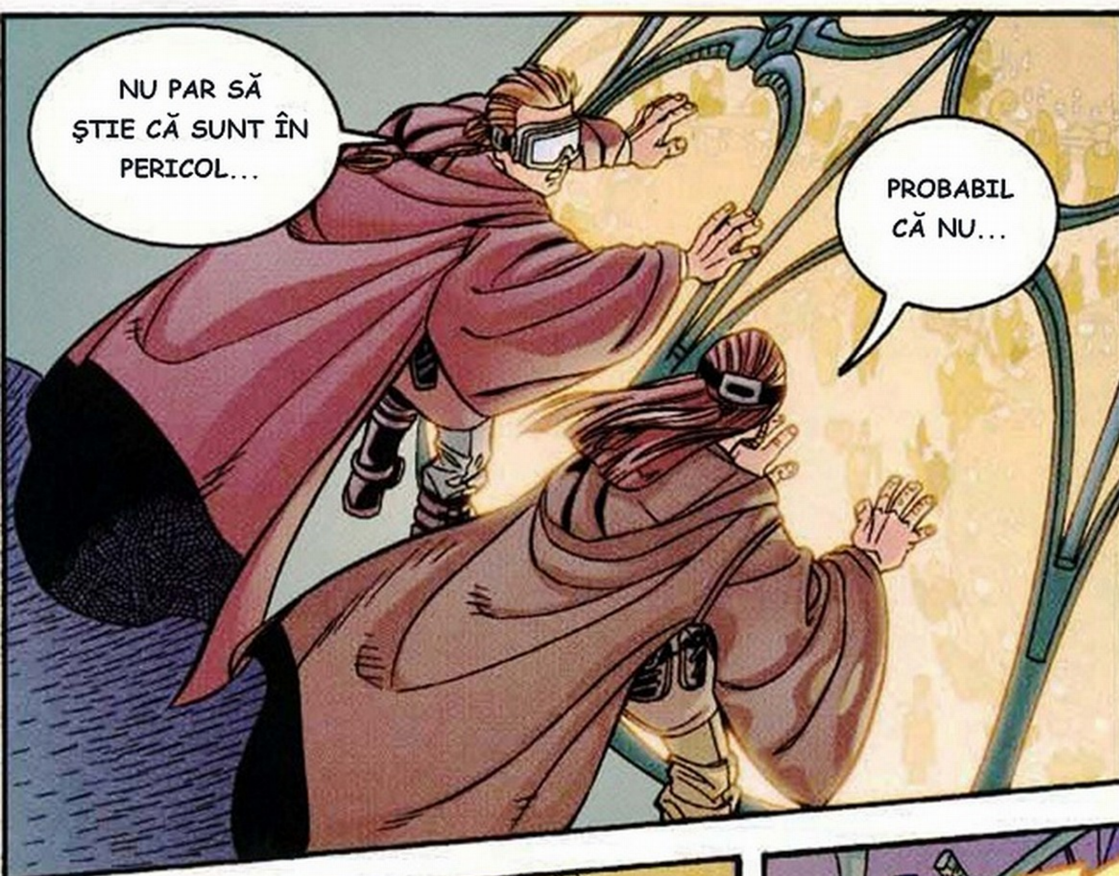
TUMP

AŞTEAPTĂ...! EU NU AŞ SPARGE ACEA TRAPĂ, CEL PUŢIN DACĂ NU VREI SĂ FII INGHIŢIT DE NORI, ASEMENEA UNEI PIETRE DE APĂ...
PROBABIL SE VA AUTOEXPULZA DACĂ E FORŢATĂ...

BUNĂ OBSERVAŢIE!
AŞ PROPUNE SĂ GĂSIM UN MOD DE A INTRA MAI PUŢIN PERICULOS.

NU PAR SĂ ŞTIE CĂ SUNT ÎN PERICOL...
PROBABIL CĂ NU...

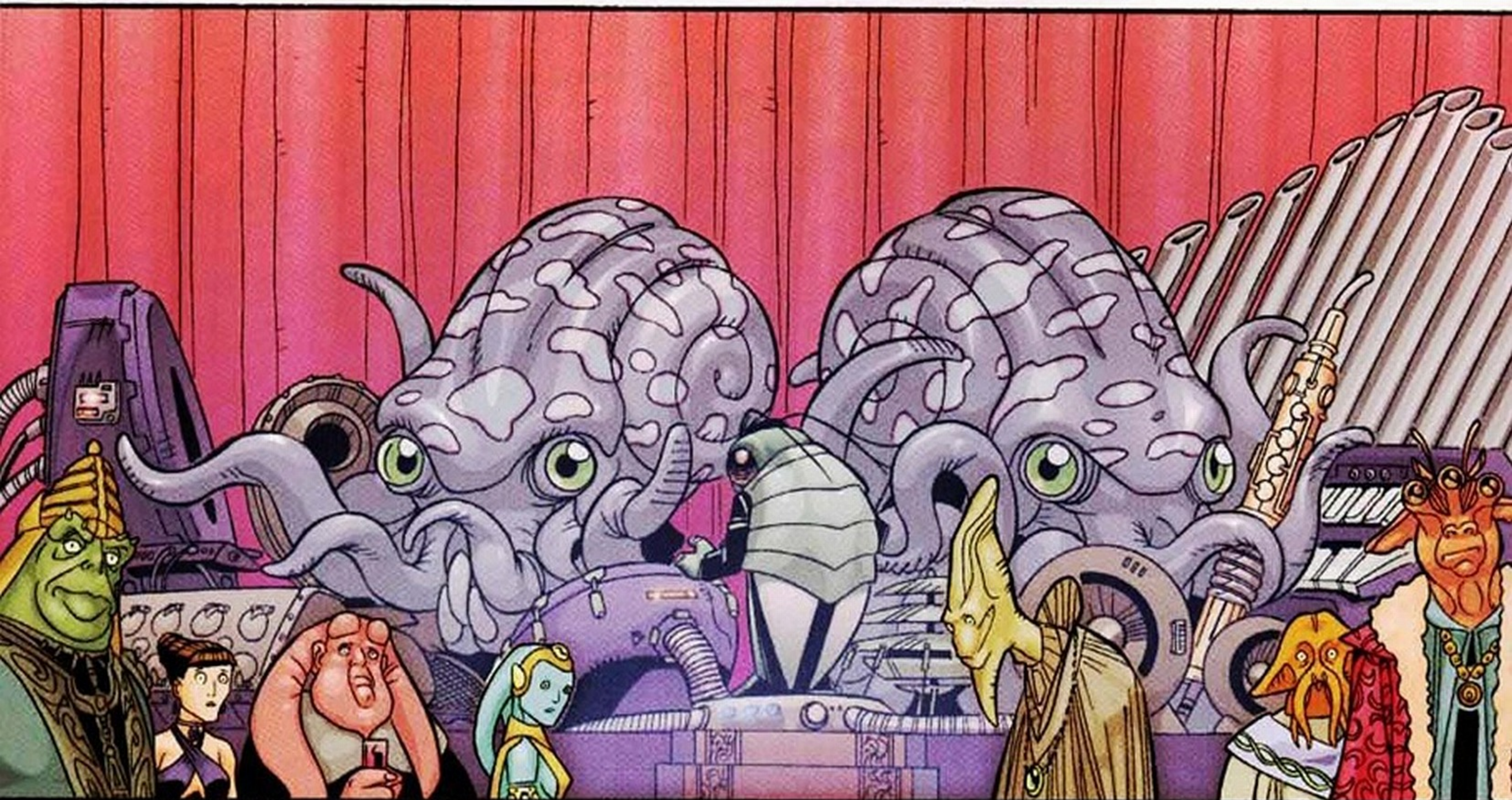
OBI-WAN, AI GRIJĂ!

HNGH!
ZOW

CRASSHHHH
OH, NU...

CRAAASHH

UN MOD DE A INTRA MAI PUŢIN PERICULOS...
DROIZII NU NE-AU URMĂRIT.... PROBABIL SUNT PROGRAMAŢI SĂ PATRULEZE PE AFARĂ...

RĂMÂNEŢI CALMI ...NU SUNT MOTIVE DE ÎNGRIJORARE... SUNTEM, AH...
CURĂŢĂTORI DE FERESTRE
DA. CURĂŢĂTORI DE FERESTRE.

NE POATE SPUNE CINEVA, CUM SĂ AJUNGEM LA CABINA CĂPITANULUI?

BROASCĂ FRICOASĂ. BUCATĂ DE GRĂSIME!

AM ORDONAT SĂ NU INTRE NIMENI ÎN APARTAMENTUL MEU!
DAR, DOAMNĂ, ATI SUNAT LA SERVICIUL DE CAMERĂ...

VROIAM MÂNCARE, NU UN CURIOS NENOROCIT CE ÎMI PRIVEŞTE LENJERIA INTIMĂ ÎN TIMP CE SEMNEZ FACTURA.
CĂPITANE, ACEŞTI JEDI AU INTRAT PRIN LUCARNA SALONULUI ŞI AU CERUT SĂ VORBEASCĂ CU DOMNIA TA!

CE NAIBA CAUTĂ JEDI LA BORD? SOŢUL MEU A INTERZIS CU DESĂVÂRŞIRE SĂ CĂLĂTOREASCĂ JEDI CU ACEASTĂ NAVĂ!
SCUZE PENTRU INTRAREA TEATRALĂ, CĂPITANE, DAR A FOST IMPOSIBIL SĂ VĂ CONTACTĂM...
DA, AM AVUT PROBLEME... REFLEXIA NORILOR A PROVOCAT BRUIEREA SEMNALELOR TRANSMIŢĂTOARELOR NOASTRE PROTOCAPILARE...
CE SE ÎNTÂMPLĂ? DE CE SUNT JEDI AICI?

DOAMNĂ, VĂ ÎNŢELEG ÎNGRIJORAREA, DAR NU AŢI VREA SĂ SERVIŢI O BĂUTURĂ RĂCORITOARE LA PISCINĂ?

CĂPITANE, EU MĂ DUC SĂ BEAU O BĂUTURĂ RĂCORITOARE LA PISCINĂ. AŞTEPT SĂ IMI COMUNICAŢI CÂND AVEŢI VEŞTI DE LA SOŢUL MEU.
DESIGUR DOAMNĂ RHODEN!

SCUZE PENTRU CELE ÎNTÎMPLATE DAR D-NA. RHODEN CREDE CĂ SOARELE SE ÎNVÎRTE ÎN JURUL EI, DOAR PENTRU CĂ SOŢUL SAU E STĂPÎNUL PLANETEI
NU DUMNEATA TREBUIE SĂ TE SCUZI.

CĂPITANE, SENZORII NOŞTRI ARATĂ CĂ NAVA E ÎN CĂDERE LIBERĂ ŞI E PE PUNCTUL DE A SE DISTRUGE...
RIDICOL. SENZORII NOŞTRI NU INDICĂ NICIO ANOMALIE.

ATUNCI SIGUR NU ŞTIŢI NICI CĂ SUPRAFAŢA NAVEI E PLINĂ DE DROIZI DE SECURITATE.
DE TIPUL COMERCIAL.

ASTA E IMPOSIBIL!

PUTEM VORBI CU INGINERUL DE SISTEM?

DOMNULE BOUYARDY, VĂ ROG SĂ VĂ PREZENTAŢI ÎN BIROUL CĂPITANULUI.

DA, DA...!

FWIP

WANG

SUNT PE DRUM!

ŞI LASĂ-MĂ MAI ÎNTÂI SĂ TERMIN CU ACEASTĂ HOARDĂ DE DROIZI

LA CE ETAJ ESTE?

ETAJUL 4, CHIAR LÂNGĂ IEŞIRE...

REPEDE, OBI-WAN!

HMMM JEDI... SE ÎNTÂMPLĂ CEVA, BUCK. NU-MI PLACE.
NU NE-AU RECUNOSCUT, DECI NU TE LĂSA CUPRINSĂ DE PANICĂ.
NU MĂ LAS CUPRINSĂ DE PANICĂ, DAR NU VREAU SĂ SCHIMB PLANURILE PENTRU NIŞTE FANATICI NEINVITAŢI... POATE NU AM ACELEAŞI PĂRERI CA ZOQUETIN, DAR CÂND SPUNE CĂ NU-I PLAC JEDI...
E ADEVĂRAT. ACUM TREBUIE SĂ FIM MAI ATENŢI ŞI SĂ ŢINEM LEGĂTURA CU SOŢUL TĂU.
DACĂ NU ESTE PE ACEASTĂ PLATFORMĂ MINIERĂ CÂND AJUNGEM...
...TOATE PLANURILE NOASTRE NU FOLOSESC LA NIMIC
ESTE AICI. PRACTIC TRĂIEŞTE PE ACEASTĂ PLANETĂ.
CÂTEVA ORE DOAR...
URMĂREŞTE ACEŞTI CĂLUGĂRI. DESCOPERĂ CE ŞTIU.
CE? DAR TREBUIE SĂ IAU LEGĂTURA CU EL...
DU-TE! ÎNAINTE SĂ BĂNUIASCĂ CEVA!
...DOAMNĂ, DACĂ NU AŢI FI FOST ATÂT DE BOGATĂ...

ETAJUL 4 LÂNGĂ IEŞIRE...DAR TRAPA E ÎNCHISĂ DE INTERIOR...

FEREŞ-TE-TE...!

AI GRIJĂ!
ZOM
ZOW

LASĂ-MĂ SĂ AM GRIJĂ DE DROIZI...

LA FEL CA LA SIMULĂRILE DE ANTRENAMENT DE PE CORUSCANT...

CINE SUNTEŢI, JEDI?
NUMELE MEU ESTE QUI-GON JINN. AM FOST TRIMIŞI SĂ TE AJUTĂM. EŞTI RĂNIT?

NU, DAR NU POT SĂ ZIC LA FEL DESPRE ÎNVELIŞUL NAVEI.
CARE E STAREA SA?

NU ŞTIU EXACT... AVEM FISURI ENORME ÎN ÎNVELIŞUL NAVEI LA NIVELUL MAGAZIILOR. DAR PENTRU CALCULATOR, TOTUL E OK.
CE POŢI SĂ-MI SPUI DESPRE CORECŢIA ALTITUDINII? AI ACCES LA CALCULATORUL DE ZBOR?

CALCULATORUL DE ZBOR? DE CE CALCULATORUL DE ZBOR?
NAVA IESE DE PE ORBITĂ!

CE? CUM SE POATE CA DROIZII ĂŞTIA MICUŢI SĂ DISTRUGĂ O NAVĂ DE ACEASTĂ MĂRIME? SPĂRTURILE DIN ÎNVELIŞ NU SUNT SUFICIENTE PENTRU...
NU CRED CĂ DOAR EI AMENINŢĂ ACEASTĂ NAVĂ...

AM ÎNCHIS TRAPA, DAR NU ŞTIU CÂT TIMP...
DACĂ AU PUTUT STRĂPUNGE ÎNVELIŞUL, SIGUR AU PUTUT AJUNGE LA CALCULATOR. AR TREBUI SĂ NE MIŞCĂM.

CE SE VA ÎNTÂMPLA ACUM?
BĂNUIESC CĂ CEL CARE A ADUS ACEŞTI DROIZI LA BORD...
A PUTUT MODIFICA SI COMPUTERUL NAVEI CA SA INDICE CA TOTUL ESTE NORMAL

DAR DE CE, MAESTRE?
NU ŞTIU. POATE VOR SĂ O JEFUIASCĂ.
DE CE AR PRĂBUŞI ACEASTĂ NAVĂ?

PIRAŢII PRESIUNII. POSEDĂ ECHIPAMENTE CARE LE PERMIT SĂ SALVEZE RESTURILE NAVEI FOLOSIND PRESIUNI MAI MARI DE 400 G.
POŢI SĂ AFLI DIN CE DEPOZIT AU IEŞIT ACEŞTI DROIZI?

DA. MAGAZIA 44C...
ŞI CINE E RESPONSABILUL?

KNOK KNOK
...PLEACĂ! STUDIEZ!?

HAIDE WAVERTON, AICI E CINEVA CE VREA SĂ TE VADĂ!
TERMINĂ, BOUYARDY! NU VENI CU GLUMA ASTA DIN NOU!
AI IDEE DE CÂT TIMP E NECESAR CA SĂ-I CREASCĂ FRUNZE?

DAR ACUM E ADEVĂRAT! SUNT JEDI!
O, CE BINE! SUNT JEDI BOGAŢI? DOAMNE JEDI BOGATE ŞI SINGURE?
VINE SĂ MĂ SCOATĂ DIN MIZERIA ASTA?

SUNT INCREDIBIL DE...
...PREŢI-OASE...
DOMNUL PURSER WAVERTON? SUNT QUI-GON JINN, IAR EL ESTE PADWANUL MEU, OBI-WAN KENOBI.
CREDEM CĂ CINEVA A SABOTAT ACEASTĂ NAVĂ ŞI A UMPLUT-O DE DROIZI DE SECURITATE.

MAGAZIA 44 E PLINĂ DE EI, DISTRUG ÎNVELIŞUL NAVEI.
DAR NU ÎNŢELEG...

BĂNUIESC CĂ AVEŢI ÎNREGISTRAT PROPRIETARUL MĂRFII DIN MAGAZIA 44C?
44C... DA, ACEST SECTOR A FOST ÎNCHIRIAT DE ACELAŞI PASAGER...

ŢI-AM MAI SPUS, CUTIILE CONŢIN OBIECTE PERSONALE.
PRECUM DROIZI DE ATAC DE TIP COMERCIAL?

PE SFÂNTUL SAMWICHES DE LA MALAVISSCO...CE, SUNTEŢI NEBUNI? DROIZII DE ATAC SUNT ILEGALI...
AŞA CĂ E INTERESANT CE A DECLARAT DOMNIA TA ÎN FORMULARUL DE VAMĂ.

SUNT DROIZI PENTRU MEDICINĂ.
AM TOATE PERMISELE NECESARE PENTRU EI.

SUNT DESTUL DE MULŢI ROBOŢI MEDICALI PENTRU UN VOIAJ...CÂT TIMP VREI SĂ RĂMÂI AICI?
ATÂT CÂT E NECESAR.

AM AFACERI CU DOMNUL RHODEN, TREBUIE SĂ LĂMURIM CÂTEVA ASPECTE FINANCIARE...
DATORII DE JOC.
PREFER SĂ LE SPUN "INVERSIUNI ASCUNSE".
TREBUIE SĂ ÎNŢELEG CĂ NU ŞTII CE SE ÎNTÂMPLĂ JOS. MAGAZIILE SUNT PLINE DE DROIZI AUTOACTIVABILI...

CE? UNDE E MARFA MEA?
CINE A ÎNCĂRCAT MAGAZIA 44C?
TIPUL CEL NOU CE A ÎNCEPUT SĂPTĂMÂNĂ TRECUTĂ.

UN SHIK NUMIT PODLONG FOAHL...

KNOK KNOK

POATE SĂ FIE DE SERVICIU...

NU ŞTII NICI CÂND SUNT DE SERVICIU PROPRII SUBALTERNI?

PLIMBĂ URSUL FRAIERE

DOMNULE WAVERTON, CE FACEŢI? SUNTEŢI BINE?

PODLONG FOAHL?

AŞ DORI SĂ TE ÎNTREB DESPRE ÎNCĂRCĂTURA DIN MAGAZIA 44C...

...

BUN ŞI DACĂ ĂSTA NU E O RECUNOAŞTERE A FAPTEI...NU ŞTIU CE E!

UNDE ESTE MARFA MEA MICUŢULE SHIK???

MAESTRE ĂSTA NU MI SE PARE CAPABIL DE AŞA CEVA.
ŞTII FOARTE BINE CĂ NU SE JUDECĂ O AMENINŢARE ÎN FUNCŢIE DE GREUTATE, OBI-WAN.
OUUF!!
LA O PARTE!
FERES-TE-TE!

AVEŢI GRIJĂ, IDIOŢILOR!
DĂ-TE DIN DRUM...

JEDI...
ASTA NU E BINE...

INTRĂ PE PUNTEA DE ÎNCĂRCARE!
FII ATENT LA DROIZII DE ATAC...

DAȚI-VĂ ÎNAPOI! DROIZII DE ATAC SUNT ACTIVI ȘI NU PUTEM ȘTI CÂȚI SUNT...
DAR CE VREI SĂ...
NE OCUPĂM NOI DE EI.

DAR PODLONG FOAHL..
O SĂ-L ADUCEM NEVĂTĂMAT CA SĂ POATĂ RĂSPUNDE LA ÎNTREBĂRI...

DAR AM PUTEA...

E FOARTE PERICULOS. AVEȚI GRIJĂ. EȘTI ÎN SIGURANȚĂ, OBI-WAN?
SUNT LÂNGĂ SPADA TA, MAESTRE.

SE PARE CĂ DROIZII AU EVACUAT NAVA...
FII ATENT...

...POATE ÎNCEARCĂ SĂ NE ÎNTINDĂ O AMBUSCADĂ...

AM UN PRESENTIMENT...
ȚI-AȘ FI RECUNOSCĂTOR CA MĂCAR SĂ NU TE SIMȚI OBLIGAT SĂ SPUI ASTA...

FEREŞTE-
TE!

¡CHASSHHH!

ZOW
ZOW

MAESTRE, DE DATA ASTA NE ATACĂ MULT MAI AGRESIV!

SUNTEM LÂNGĂ CENTRUL LOR DE COMANDĂ...

NU PUTEŢI OPRI ASTA, JEDI. E PREA MARE SĂ MAI POATĂ FI OPRITĂ.

ŞI CE CÂŞTIGI, PODLONG? NAVA COBOARĂ ÎN PICAJ ŞI TU O SĂ FII DISTRUS ÎMPREUNĂ CU EA ŞI CU TOŢI CEILALŢI.

NU COBOARĂ, DOAR CREDEŢI CĂ E ÎN PICAJ...
NU, PODLONG... CHIAR COBOARĂ. AM CALCULAT TRAIECTORIA DIN AFARA NAVEI!

DAR, ASTA E... NU, TREBUIA DOAR SĂ SIMULĂM CĂDEREA. CA SĂ FIE EVACUATĂ... DROIZII SUNT DOAR DE APARENŢĂ.

MĂ TEM CĂ PASAGERI AU CAM PIERDUT DEMONSTRAŢIA PODLONG... SENZORII AU FOST REPROGRAMAŢI SĂ INDICE CĂ TOTUL E OK...
REPROGRAMAŢI?
PLANIFICAŢI EVACUAREA NAVEI, NU? CU CE VITEZĂ COBORA?

S-A TERMINAT, PODLONG. EŞTI TERMINAT!
UNDE E ÎNCĂRCĂTURĂ MEA, TICĂLOSULE?

NU... AM ZIS SĂ RĂMÂNEŢI PE LOC!

E BINE, JEDI... ÎL AM ÎN VIZOR PE TICĂLOS...
DAR, DOMNULE, TREBUIE SĂ EVACUĂM RAPID ACEASTĂ NAVĂ...
TACI, NERUŞINATULE! DA, ESTE BINE PENTRU BANDA TA DE PIRAŢI, REFACEM CALCULATOARELE ŞI TERMINĂM CU ASTA!

DAR SUNT NUMAI UN ASPIRANT, DACĂ MĂ UCIZI NU REZOLVI NIMIC...

DACĂ NU CUMVA VREŢI CĂ NAVĂ SĂ COBOARE MAI RAPID... ÎNAPOI!

O BOMBĂ!

TOT CE VROIAM, ERA SĂ MĂ CĂSĂTORESC CU O DOAMNĂ BOGATĂ ŞI SĂ MĂ RETRAG.

VA URMA...

CU MULT TIMP ÎN URMĂ,

ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ..

DUPĂ O MIE DE ANI DE PACE, REPUBLICA GALACTICĂ SE FĂRÂMIŢEAZĂ. PE CORUSCANT, ÎN INIMA SPAŢIULUI CIVILIZAT, LĂCOMIA ŞI CORUPŢIA SE RĂSPÂNDESC ÎN SENAT, DINCOLO DE PUTEREA CANCELARULUI SUPREM DE A LE COMBATE.

SUNT VREMURI CARE PUN LA ÎNCERCARE TĂRIA TUTUROR CELOR CARE SE LUPTĂ PENTRU UNITATEA REPUBLICII – NIMENI ALŢII DECÂT CAVALERII JEDI, CARE DE MULT TIMP SUNT SINGURA SPERANŢĂ A REPUBLICII DE A PĂSTRA...

...PACEA ŞI DREPTATEA...

DAVE WOLVERTON

RENAŞTEREA FORŢEI

Volumul - 1
Seria JEDI APPRENTICE

Traducere: Adi deTracia
FOILETON-TRACIA MAGAZIN

Dupa volumul
DAVE WOLVERTON
RISING FORCE

CAPITOLUL 1

Lama sabiei şuieră prin aer. Obi-Wan Kenobi nu putu vedea lumina exploziei prin banda de pînză ce îi acoperea ochii. Folosea Forța pentru a se apăra.

Simți căldura lăsată de sabia adversarului său, care i-a trecut, aproape arzînd, puțin pe deasupra capului.

— Foarte bine! — spuse Yoda de undeva din lateralul camerei. Haide! canalizează-ți sentimentele.

Cuvintele de încurajare îl stimulară pe Obi-Wan. Cum era înalt şi puternic, pentru cei doisprezece ani ai săi, mulți credeau că acest lucru i-ar putea oferi un avantaj în luptă.

Dar puterea şi înăltimea sînt inutile atunci cînd ai nevoie de viteză şi agilitate. Cu atît mai puțin avea efect asupra forței, pe care el încă nu o stăpînea îndeajuns.

Obi-Wan acordă o atenție specială sunetului săbiei adversarului său, respirației lui, frecării picioarelor pe pardoseală. Aceste sunete provocau ecou în camera mică cu plafon înalt.

O mulțime de obstacole, puse aleatoriu pe pardoseală, mărea dificultatea acestui exercițiu. De asemenea, trebuia să folosească Forța pentru a le detecta. Cu o suprafață aşa de accidentată era uşor să cadă la pămînt.

În spatele lui Obi-Wan, Yoda îl avertiză:

— Rămîi în gardă.

Tînărul ridică cu supunere sabia şi se mişcă rapid în partea dreaptă, chiar în momentul în care raza laser a sabiei adversarului lovi pardoseala lîngă el. Făcu un mic salt înapoi, evitînd cîteva obstacole. Obi-Wan auzi sunetul sabiei cînd adversarul încercă să atace rapid stimulat de iritare şi oboseală.

— Bine.

Sudoarea picura sub banda ce îi proteja ochii şi îi provoca mîncărimi. Obi-Wan o ignoră şi simți satisfacție la stîngăciile adversarului său. Se putea imagina un perfect luptător Jedi ce lupta cu un pirat spațial.... împotriva unui Togorian cu colți aşa de lungi precum degetele arătătoare. În mintea lui, Obi-Wan vedea creatura înarmată, privindu-l cu ochii incandescenți. Unghiile ei ar putea ciopîrți cu uşurință un om...

Viziunea îi dădu putere şi îl ajută să scape de temeri. În cîteva secunde fiecare din muşchii lui se pregăti pentru a primi Forța Aceasta curgea prin el, oferindu-i viteza şi agilitatea necesare.

Obi-Wan mişcă sabia în zig zag pentru a se feri de lovitura următoare. Sabia laser a adversarului vibră şi el percepu mişcarea. Obi-Wan făcu un salt, trecînd peste capul duşmanului său, se întoarse rapid şi lovi cu sabia laser în locul unde avea inima un togorian.

— Auuuuuu — țipă adversarul său cînd simți raza incadenscentă lovindu-i gîtul.

Dacă Obi-Wan ar fi folosit o sabie laser reală, de Cavaler Jedi, ar fi fost o lovitură mortală, dar ucenicii Jedi foloseau săbii de antrenament cu putere de flux limitată. Atingerea razei făcu o rană superficială, care va fi vindecată cu uşurință de medicul robot.

— Asta a fost o lovitură norocoasă— strigă adversarul său.

Pînă atunci, Obi-Wan nu a ştiut împotriva cui lupta. El fusese adus în cameră legat la ochi. Acum recunoscu vocea. Era Chun Bruck. Ca şi Obi-Wan, Bruck era unul din cei mai vechi ucenici Jedi din Templu. Şi tot ca Obi-Wan, Bruck, aspira să devina un cavaler Jedi.

— Bruck — spuse încet Yoda — banda trebuie pusă. Un Jedi nu are nevoie de ochi.

Dar, Obi-Wan auzea cum banda băiatului alunecă pe podea. Vocea lui Bruck trăda furie.

— Tu, nemernicul dracului!

— Ar trebui să te calmezi — spuse Yoda pe un ton uscat, pe care foarte rar îl folosea.

Fiecare student din templul Jedi avea o slăbiciune proprie. Obi-Wan îşi ştia propria slăbiciune destul de bine. În fiecare zi avea de luptat ca să ascundă furia şi frica. Templul punea la încercare atît caracterul, cît şi capacitatea fiecărui ucenic.

Bruck lupta să domine furia care îl consuma şi care se putea transforma în ură. Trebuia păstrată sub control şi dezvăluită numai celor apropiați lui.

Bruck avea şi alte motive pentru resentimente. Cu un an în urmă, Obi-Wan s-a ciocnit de el într-un coridor din templu, iar el a căzut la pămînt. A fost un accident cauzat de faptul că picioarele lor de copii creşteau prea repede, dar Bruck a fost convins că Obi-Wan făcuse asta intenționat. Demnitatea era foarte importantă pentru Bruck. Rîsul altor studenți l-a ofensat. L-a numit pe Obi-Wan — stîngaci, sau Oafy-Wan[1], şi porecla s-a păstrat.

Şi din păcate era adevărat. Uneori, Obi-Wan simțea că trupul său creştea prea repede. I se părea că nu se obişnuise încă cu picioarele sale lungi cu tălpi mari. Un Jedi trebuie să se simtă confortabil în corpul său, dar Obi-Wan se simțea inconfortabil în al său. Numai atunci cînd forța curgea prin el, se simtea agil şi sigur.

— Haide, tîmpitule — țipă Bruck — Hai să vedem dacă mă poți lovi din nou! Ultima oara înainte să te dea afară din Templu!

— Bruck, este de ajuns! — spuse Yoda. — Să piardă sau să cîştige un Jedi trebuie să învețe. Du-te în camera ta. Haide...

Obi-Wan încercă să nu se simtă jignit de insultele aruncate de Bruck. În trei săptămîni împlinea 13 ani, şi trebuia să plece din templu. Insulte ca cea spusă de Bruck auzea din ce în ce mai des cu cît se apropia aniversarea sa. Dacă nu devenea Padawan în următoarele trei săptămîni, devenea prea bătrîn. Auzise zvonuri că era interzis ca un Jedi să vină să aleagă un padawan cînd era prea mare. Îi era teamă că nu va ajunge niciodata un cavaler Jedi. Şi teama îl făcea să se transforme într-un pesimist imprudent.

---

1 N.T.: joc de cuvinte intraductibil între “Obi” şi “Oaf”, adică prost, “Obi-Wan” şi “Oafy-Wan”.

— Nu trebuie sa îl dați afară maestre yoda — spuse — nu mi-e teamă să lupt cu el chiar dacă nu are ochii acoperiți.

Fața lui Bruck se înroşi iar ochii săi se micşorară.

Yoda înțelese intenția sa şi se limită să aştepte. Era adevărat că Obi-wan, care era la fel de obosit ca şi Bruck, sperase ca Yoda să îi trimeată în camerele lor şi să nu permită continuarea luptei. Însă dupa o lunga aşteptare, Yoda spuse.

— Foarte bine. Continuați. Mult de învățat aveți. Va trebui să utilizați bandajele.

Obi-Wan se întoarse şi făcu o reverență în aşteptarea comenzii. Ştia că Yoda e pe deplin conştient ce obosit este. Deşi el ar fi dorit ca profesorul să le fi dat o pauză, acceptă cu nonşalanță deciziile lui Yoda, chiar dacă acestea erau importante sau banale.

Obi-Wan apăsă cu putere bandajul de pe ochi. Încerca să nu se gîndească la oboseală, sperînd ca muşchii să asculte. Să uite că lupta cu Bruck, sau că şansele lui de a deveni un cavaler Jedi sînt aproape nule. În schimb, se concentră pe imaginea piratului Togorian cu pielea portocalie îmbrăcat în armură neagră.

Obi-Wan putea simți Forța cum curge din interior şi pluteşte în jur. Putea simți forța ce o degaja Bruck, buclele întunecate de energie cauzate de furie. Intenția lui era să le folosească în avantajul său. Trebuia să reziste.

Obi-Wan luă o poziție defensivă împotriva atacurilor lui Bruck. Lăsă forța să îl ghideze întocmai ca înainte. Pară cu uşurință prima lovitură. Apoi făcu un salt mare pentru a evita un alt atac şi ateriză în spatele unei coloane. Săbiile laser s-au ciocnit, s-au încolăcit parcă pentru o clipă, apoi s-au separat. Aerul, încărcat cu energie luptei, părea să se îngroaşe.

Mult timp, cei doi elevi s-au luptat ca şi cum ar fi executat un dans elegant. Obi-Wan evita orice atac şi respingea loviturile cu eleganță. Nu dorea să îl lovească pe Bruck.

Demonstrează-i ca nu eşti prost, gîndi cu amărăciune Obi-Wan, fă-l să vadă că nu eşti tîmpit. Arată-i iar şi iar.

Sudoarea umezi hainele lui Obi-Wan. Muşchii îl ardeau. Abia putea respira suficient de repede pentru a compensa nevoia de aer. Pentru că nu ataca motivat de ură, Forța curgea şi mai puternic prin el. Încercă să nu se gîndească la luptă. Se imagină dansînd. Dar pe măsură ce se simțea din ce în ce mai obosit, nu se mai gîndi la nimic.

Bruck lupta tot mai lent. Dintr-o dată, Obi-Wan nu mai trebui să sară pentru a-i para atacurile. Trebuia doar să oprească loviturile, pînă cînd, brusc, Bruck abandonă.

— Bine Obi-Wan — spuse Yoda — Ai învățat din asta.

Obi-Wan opri sabia laser şi o agăță la centură. Folosi banda cu care fusese legat la ochi să usuce sudoarea de pe față. Lîngă el, Bruck stătea aplecat şi îşi plîngea amărăciunea, gîfîind. Nu se uita la Obi-Wan.

— Ați văzut — spuse Yoda — ca să învingi un inamic nu e nevoie să îl omori. Ura din el cînd se va termina, nu va mai fi inamicul tău. Ura este adevăratul inamic.

Obi-Wan a înțeles ce vroia Yoda să spună, dar privirea de gheață aruncată de Bruck îi arătă că nu a învins furia adversarului său şi nici nu sugera că i-a cîştigat respectul.

Cei doi băieți se întoarsera spre Yoda şi făcură o reverență. Imaginea prietenei sale Bant îi veni în minte lui Obi. Cel mai bun lucru vizavi de victoria cu Bruck era că va avea ce îi povesti lui Bant.

— Pentru o zi este de ajuns — spuse Yoda. Mîine un cavaler Jedi al Templului va căuta un Padawan. Va trebui să vă pregătiți pentru asta.

Obi-Wan încercă să-şi ascundă surpriza. În mod normal, atunci cînd un cavaler venea la templu pentru a alege un Padawan, zvonurile care anunțau sosirea, circulau cu cîteva zile mai devreme. Astfel, dacă un student dorea să cîştige onoarea de a fi Padawanul cavalerului, se putea pregăti fizic şi mental.

— Cine? — întrebă Obi-Wan. — Cine va veni?

— L-ai mai văzut înainte — spuse Yoda. — Maestrul Qui-Gon Jinn va veni.

Speranțele lui Obi-Wan crescură. Qui-Gon Jinn era unul dintre cei mai puternici Cavaleri Jedi. A mai fost în Templu pentru a vedea ucenicii şi mereu a plecat, fără a lua nici un Padawan.

Obi-Wan a auzit zvonuri cum că Qui-Gon a pierdut ultimul său Padawan într-o bătălie spectaculoasă, şi a jurat că nu va avea altul. Se duce la Templu în fiecare an, doar pentru că îi cere Consiliul Jedi. El va petrece cîteva ore privind studenții, îi va studia ca şi cum ar fi în căutarea a ceva ce numai el putea vedea. Apoi, din nou va pleca cu mîinile goale, pentru a lupta singur împotriva întunericului.

Obi-Wan simți cum speranțele sale se dezumflă. Qui-Gon a respins atît de mulți studenți, de ce ar crede că el ar fi în măsură să fie ales?

— El nu mă vrea — îşi spuse Obi-Wan derutat — m-a văzut luptînd înainte şi nu m-a ales. Nimeni nu o va face.

Yoda se uită la Obi-Wan cu ochii gînditori.

— Hmm. Întotdeauna sînt speranțe. Nu poți şti niciodată sigur. Dar am simțit... soarta va fi bună cu tine.

Ceva din tonul lui Yoda îl surprinse pe Obi-Wan.

— Mă va alege? — întrebă el.

— Depinde de Qui-Gon. Şi de tine, — spuse Yoda. Mîine luptă pentru el şi foloseşte Forța ca aliat în luptă. El ar putea să te accepte.

Yoda îi puse protector mîna pe braț. Îl făcu să se simtă protejat.

— Oricum, nu contează. Curînd templul va intra în vacanță. Dar trebuie să spun, a pierde un student ca tine nu e plăcut.

Copleşit şi flatat Obi-Wan se uită la Yoda. Ochii Maestrului străluceau intens. Un compliment făcut de Yoda suna la fel de straniu ca un reproş. Asta l-a făcut să înțeleagă, că munca şi strădaniile sale de a se instrui, au fost apreciate. În acel moment, Obi-Wan deveni conştient de asta. Chiar dacă niciodată nu va deveni un cavaler Jedi, a cîştigat respectul lui Yoda. Şi asta era cel mai important.

Yoda s-a întors şi a părăsit sala de antrenament, iar ecoul paşilor săi se auzeau tot mai încet. Uşa ce dădea în coridor se închise iar luminile se opriră automat. Întunericul puse stăpînire pe cameră.

În spatele lui Obi-Wan, Bruck a început să rîdă.

— Nu-ți face speranțe tîmpitule. Yoda a încercat doar să te facă să te simți mai bine. Profesorii nu se pot implica în alegerea unui candidat. Există mulți candidați mai buni decît tine.

Obi-Wan se înfurie. Era pe punctul de a-i răspunde că el, Bruck nu era unul dintre aceşti candidați mai buni decît el. Dar se controlă. În schimb, plecă spre ieşire.

Făcu doar un pas cînd, un obiect dur î-l lovi în ceafă. Sunetul loviturii produse un ecou în întreaga cameră. Bruck aruncase cu un pachet de instruire.

Atunci Obi-Wan se întoarse pentru a face față lui Bruck şi îşi aprinse sabia. Lumina sa roşie tăia prin întuneric.

— Gata pentru un alt atac? — întrebă Bruck.

Obi-Wan privi camera goală. Yoda plecase. Nimeni nu ar vedea dacă îi va da lui Bruck bătaia ce o merită. Bruck era uneori crud, dar este folositor să fii îndrăzneț. În mod deliberat Obi-Wan încerca să nu îşi piardă calmul.

Dar de ce? se întrebă Obi-Wan,dar de ce se comportă Bruck asa? Ce se ascunde dincolo de aparențe?

— Desigur!

—Ştii foarte bine că Qui-Gon Jinn vine să caute un padawan, nu-i aşa? — rosti Obi-Wan încet, în timp ce suspiciunea devenea certitudine.

Cum Obi-Wan era cel mai vechi elev al Templului, Maeştrii Jedi îl puteau ruga pe Qui-Gon să îl aleagă, ca o provocare. Bruck nu dorea să se întîmple asta.

Bruck rîse.

— Am fost sigur că nu o să afli. Dacă ar fi fost după mine, tu aflai numai după ce pleca Qui-Gon.

Bruck spera să devină Padawanul lui Qui-Gon! Şi singura modalitate de a realiza acest lucru era să se asigura că Obi-Wan va eşua. A încercat să-l provoace la antrenament şi acum încerca să îl înfurie. Furia şi nerăbdarea lui Obi-Wan au fost şi motivul eşecurilor din trecut. Bruck îşi dorea să-l facă să simtă furie şi disperare ca să nu poată fi receptiv la Forță.

Obi-Wan a fost adus în templul Jedi, încă de cînd era un bebeluş. El nu ştia ce-i lăcomia, ura sau răul adevărat. Profesorii păstrau copiii departe de latura întunecată a forței.

Dar acum, Obi-Wan simți cu durere în suflet ce e cruzimea. Bruck conspira pentru a-i fura visele.

Bruck nu trebuia să afle ce importantă era pentru el vizita lui Qui-Gon. Ştia că trebuia să se calmeze şi să încerce totul pentru a controla şi ascunde temerile sale — frica de a nu deveni vreodată un Padawan.

Obi-Wan a zîmbit.

— Bruck, atunci cînd vei mai avea doar trei luni pîna să împlineşti treisprezece ani, sper să fi devenit un bun agricultor.

Era cea mai rea insultă pe care ar fi putut-o rosti. Să sugerezi că anii pierduți în studierea forței nu au folosit decît pentru a fi un bun agricultor...

Cu un icnet de fiară, Bruck atacă ținînd sabia laser ridicată deasupra capului. Obi-Wan, cu un zîmbet pe buze, se întoarse să-l întîlnească. Lamele s-au ciocnit într-o explozie de lumină şi sunet zbîrnîitor, în timp ce băieții se îndreptau spre centrul camerei.

Obosiți deja, băieții au luptat pînă cînd abia mai puteau mişca săbiile. Cînd au părăsit sala, ambii aveau răni şi arsuri destul de grave.

Nici unul nu a cîştigat, ambii au pierdut.

***

Pe cînd Obi-Wan mergea spre camera lui, Bruck luă un ascensor spre cel mai înalt etaj din Templu, unde erau medicii. Intră şchiopătînd în cabinetul medical, pretinzînd că este grav rănit. Hainele lui erau zdrențuite şi arse de efectul sabiei laser, iar nasul îi sîngera.

Cînd doctorii l-au văzut, prima întrebare a fost:

— Ce s-a întîmplat?

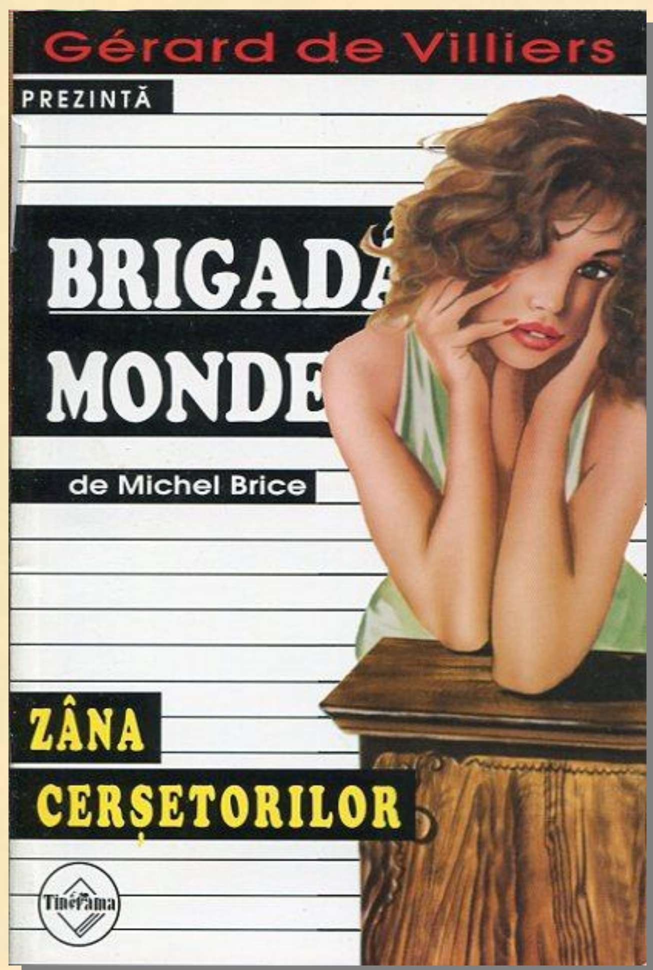
Bruck bîlbîi:

— Obi-Wan Kenobi... — şi apoi leşină.

Unul dintre doctori îl privi lung apoi spuse unui android:

— Du-te şi avertizeaza Maeştrii....

Va urma....

MICHEL BRICE

ZÎNA CERŞETORILOR

BRIGADA MONDENĂ

Malko Productions-Paris
MICHEL BRICHE
La Fée dessans logis
Traducere Marian Tiu
TINERAMA-2005

CAPITOLUL 1

Un salt în cel mai adînc Ev Mediu.

Era exact ceea ce Christophe Prêcheur avea impresia că trăieşte, de mai puțin de o oră de cînd intrase în casa mare din piatră cenuşie de pe cheiul Senei, în Île de la Cité, chiar în fața Insulei Saint-Louis.

Dar nu un Ev Mediu lugubru, sinistru, mizerabil; din contră, acest Ev Mediu avea trăsături de basm. Chiar şi cu ceva exotic.

Fără îndoială din cauza celor două fete cu pielea ca de abanos, înalte, sculpturale, care, puțin mai devreme, îi făcuseră o baie parfumată, într-o cadă imensă cu apă învolburată. Cu capotul lor foarte scurt, colorat violent şi mai ales sînii goi, mari şi fermi ca nişte obuze, îi dăduseră impresia amețitoare că era teleportat din Paris la capătul lumii.

Evul Mediu, Africa.,» Africa, Evul Mediu... Christophe Prêcheur nu mai ştia unde se află. Dar era sigur de un lucru: chiar dacă visa, nu dorea să se trezească, sau în ce! mai bun caz nu imediat. Cît mai tîrziu posibil.

Fiindcă ceea ce tocmai trăia, era foarte excitant, mai mult decît îşi imaginase.

Mai întîi erau cele două negrese superbe, pe care le văzuse de cînd îi deschiseseră uşa grea a casei. Era aproape trecut de ora zece seara cînd ciocănise de patru ori cum era convenit. Cum era în iunie, noaptea nu se lăsase de tot şi căldura sufocantă era aproape ca în miezul zilei.

Prin culoarele pavate cu piatră, întunecate, fetele îl duseseră pînă la baia imensă, al cărui lux contrasta violent cu restul.

Christophe Prêcheur simțise cum i se accelerează brusc ritmul cardiac cînd cele două negrese începuseră să îl scape de haine.

În fine, haine era mult spus, “zdrențe” ar fi fost mai corect.

Căci, la douăzeci şi trei de ani, Christophe Prêcheur trăia în stradă deja de doi ani. Era ceea ce se numea un.vagabond, un FDF, adică “Fără Domiciliu Fix”.

Uneori, cînd se gîndea la această situație, Christophe îşi spunea că, prin această denumire, avea un punct comun cu marii patroni, vedetele din show-biz şi miliardarii: cei bogați erau, într-un fel, tot FDF, fiindcă îşi schimbau cum doreau reşedința...

Diferența era că el, Christophe Prêcheur, nu şi-o schimba. Dormea mereu în acelaşi loc, la primul picior al podului Saint-Louis, lîngă Cheiul Fleurs, împreună cu alți patru sau cinci camarazi.

Nu departe de acolo, aproape de memorialul Deportării, ridicat la capătul Île de la Cité, în spatele Catedralei Notre-Dame, drumul său se intersectase, la acel început de după-amiază, cu cel al Zînei celor fără de casă.

Toată lumea o numea aşa în cartier. Era o tînără care trebuia să aibă între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, dificil de precizat. Părul ei negru era strîns într-un coc sever, îşi ascundea ochii în spatele ochelarilor cu ramă groasă şi, în hainele ei triste, terne, fără formă, mergea puțin aplecată, ca o bătrînică.

Doar că era generoasă această zînă; foarte generoasă, chiar. Cum ieşea din casa ei mare să se plimbe pe chei, fie singură, fie în compania celor două “însoțitoare”, două negrese superbe, tot ce însemna cerşetor în zonă făcea în aşa fel încît să îi iasă în cale. Fiindcă lăsa bancnote de zece, douăzeci, chiar cincizeci de euro. Exact de aceea fusese poreclită Zîna cerşetorilor. Strecura una sau două hîrtii în palmă, cu un zîmbet luminos, dar şi trist în acelaşi timp, ca şi cum îşi cerea scuze că nu poate face mai mult...

Christophe Prêcheur beneficiase de mai multe ori de mărinimia zînei. Dar acum avea impresia că dăduse peste premiul cel mare. Cele şase numere norocoase de la loterie.

Trebuia să fie puțin peste ora trei după-amiaza. Adormit de căldura apăsătoare care se abătuse peste Paris, de trei zile, Christophe stătea sub arcul de pod, întins pe salteaua soioasă care îi servea drept pat de doi ani. Cu ochii pe jumătate închişi, privea trecînd vaporaşele, încărcate cu turişti gălăgioşi.

Deodată, fără ca Christophe să o audă venind, zîna cerşetorilor apăruse lîngă el. Din cauza căldurii ea se îmbrăcase mai lejer decît de obicei. Şi, ridicînd ochii spre ea, Christophe îşi zise că bustul care-i umfla cămaşa gri părea apetisant, detaliu pe care nu îl remarcase pînă acum.

Ea rămăsese mult timp privindu-l, fără să zică nimic, cu un zîmbet ciudat, dureros şi avid în acelaşi timp. În aşa fel încît Christophe se întrebase ce atitudine trebuia să adopte, față de această femeie mută, care părea că îl evaluează, îl cîntăreşte.

În cele din urmă, cu un oftat adînc, ea murmurase cu o voce sugrumată:

– Bietul meu amic, cît suferiți! Ce viață nedemnă v-a oferit duritatea şi răutatea oamenilor...

Christophe Prêcheur, de obicei, nu se considera atît de suferind, dar, pînă la urmă, ca să nu o contrazică pe “Generoasa zînă”, luase un aer dureros şi coborîse privirea.

Zîna se aplecase apoi spre el şi îi pusese o mînă pe umăr. Din cauza poziției sale, Christophe îşi aruncase privirea sub fusta ei gri. Aşa, din reflex masculin. Descoperise o pulpă albă, rotundă şi cărnoasă, ceea ce îl surprinsese mult.

Fără îndoială, din cauza cocului ei, a hainelor demodate şi neatrăgătoare, a aerului perpetuu îndurerat, el îşi imaginase că zîna trebuia să fie “un adevărat sac de oase”.

– Prietene, prezintă-te la uşa mea în această seară, la ora zece, murmurase tînăra brunetă, ai cărei obraji se îmbujoraseră brusc. Veți fi îngrijit şi hrănit. Veți fi tratat aşa cum toți copiii Domnului trebuie să fie...

Apoi se ridicase şi, fără să mai adauge ceva, se îndepărtase, luînd-o înspre Notre-Dame.

– Chiar pot veni la dumneavoastră? Întrebase atunci Prêcheur, cu vocea lui gravă şi caldă. Spuneți-mi, doamnă, nu este o glumă?

Zîna se întorsese, îl învăluise într-o privire ciudat de strălucitoare şi răspunsese:

– Crede-mă, prietene! Credeți şi vi se va da mult, pe această lume, dar şi pe cealaltă....

Apoi, ea dispăruse.

Christophe Prêcheur considerase că este puțin cam “nebună”. Se decisese să meargă în ultimul moment. Pînă la urmă, ce risca? Se ferise să le spună celorlalți vagabonzi unde se ducea: nu merita să stîrnească gelozii...

Şi acum, se afla acolo, aşezat într-un fel de fotoliu de lemn, care semăna cu un tron de rege medieval, înfăşurat într-un halat alb, după ce fusese spălat şi parfumat din cap pînă în picioare de cele două fete.

De fapt, nu chiar din cap pînă în picioare, căci fetele avuseseră grijă să nu se atingă de picioarele lui, negre de atîta mizerie. Cînd el întrebase de ce, una din ele răspunsese, cu un zîmbet ironic:

– Stăpîna noastră se va ocupa personal, la începutul ceremoniei...

Christophe vrusese să întrebe despre care ceremonie este vorba, dar vorbele i se opriseră în gît. Fiindcă, în acel moment, cealaltă negresă începuse să îi spele sexul. Sub atingerea mîinii ei incredibil de moi, Christophe simțise cum i se întăreşte membrul. Scoțînd mîna de sub spuma din baie, el încercă să mîngîie abdomenul fetei aflate mai aproape.

Dar, rîzînd tot mai tare, ea se eschivase şi se lipise apoi de spatele colegei ei, masîndu-i sînii, şi o sărutase pe gît gemînd.

Christophe Prêcheur înțelesese mesajul: cele două fete nu erau interesate de bărbați şi aveau “şmecheriile” lor. Bun, cu atît mai rău...

Închisese ochii, concentrîndu-se la senzațiile delicioase pe care i le provocau degetele lungi şi fine ale negresei.

– Eşti curat acum, trebuie să ieşi din baie! declarase ea la un moment dat, zîmbind.

Apoi, după ce îl şterseseră, îi dăduseră halatul alb şi îl invitase pînă în camera alăturată. Acolo, Prêcheur descoperise o sală cu pereții acoperiți cu piatră, cu excepția unui tablou în culori sumbre, reprezentînd un Christ descărnat. În mijlocul sălii, se afla o masă din lemn masiv, acoperită cu o față de masă albă brodată cu albastru azuriu, şi un fotoliu mare, cu spătarul sculptat. Ferestrele erau protejate cu gratii. Pe masă erau aşezate veselă de porțelan de Saxa, şi pahare de cristal de Boemia. Totul încadrat de două candelabre cu trei brațe, cu lumînări aprinse.

După ce îl instalaseră pe Christophe în fotoliul “regal”, ca şi cum fusese botezat, cele două negrese părăsiseră sala, spunîndu-i doar că “stăpîna nu avea să întîrzie”.

Şi de o vreme Christophe Prêcheur aştepta, nemişcat, la pîndă, întrebîndu-se în ce comedie se băgase şi ce rol îi fusese dat. Dar, în fine, în ansamblu, era mulțumit de turnura evenimentelor, chiar dacă i se părea cam ciudat.

El se simțea chiar bine. În timp ce căldura, afară, devenise din ce în ce mai apăsătoare, aici era aproape răcoare, din cauza grosimii pereților şi a îngustimii sălii.

Avea tot mai mult impresia că este în afara timpului, aproape într-o altă lume...

Obişnuit cu liniştea profundă din sală, Christophe Prêcheur tresări cînd uşa grea din lemn masiv se deschise, cu un clic metalic sec.

La început avu impresia ciudată că vede, în cadrul uşii, apărînd o fantomă.

Apoi, identifică persoana care înainta încet spre el, îmbrăcată cu un fel de tunică lungă de un alb imaculat peste care cădea părul lung negru.

Era ea, Zîna cerşetorilor.

Era în picioarele goale. Rochia largă pe care o purta mătura dalele de un roşu închis. În mişcare lăsa să se vadă, la fiecare pas, mai întîi un sîn ferm, apoi umbra unui triunghi întunecat, mai jos. Christophe îşi dădea seama că gazda lui era dezbrăcată complet pe dedesubt.

Reținîndu-şi in extremis zîmbetul care îi apăruse pe față, Christophe Prêcheur îşi zise că, poate, zîna nu se va mulțumi doar să îl hrănească, ci îl va plăti personal, într-un fel.

Clar, seara se anunța superbă...

Imediat ce ea trecuse pragul sălii unde era aşteptată, Emmanuelle Croisset simți cum bătăile inimii i se accelerează, sub rochia lungă care îi acoperea corpul gol, şi o transpirație fină îi apăru la tîmple.

În adîncul minții ei, o voce îi şopti să se întoarcă, să fugă din acel loc infernal unde se va pierde.

Dar, în acelaşi moment, o forță invizibilă se manifestă, forțînd-o să înainteze spre bărbatul în halat care stătea în fotoliul din lemn sculptat.

Emmanuelle Croisset, cu picioarele tremurînd, merse spre el, de parcă ar fi urcat Golgota. Parcă avea un văl în fața ochilor, care îi deforma vederea. Cu atît mai mult că îşi dăduse jos ochelarii cu ramă groasă.

O forță o împingea spre cel care o aştepta şi a cărui privire aproape sălbatică, spunea ce gînduri ascundea, inspirate de Satan.

Emmanuelle Croisset se opri la un metru de el şi mîna dreaptă i se sprijini de masă, pentru a nu cădea.

Dar, în acelaşi timp, sub masa masivă, indexul ei descoperi imediat micul buton de aramă, pe care apăsă nervoasă, aproape cu furie, de două ori.

Cîteva secunde mai tîrziu, Emmanuelle auzi uşa deschizîndu-se în spatele lui, apoi un foşnet de picioare goale pe dalele de piatră.

Amina Ouedraogo - una dintre cele două "însoțitoare", cum le numea ea pe negrese - aşeză la picioarele lui Christophe Prêcheur, înmărmurit de mirare, un lighean de email alb cu albastru, plin cu apă caldă, în care era un burete mare, portocaliu. Apoi, tînăra se retrase fără nici un cuvînt.

Cum ieşi, Emmanuelle se lăsă în genunchi la picioarele lui Christophe Prêcheur. Privirea pe care o ridică spre el îl sperie aproape pe tînărul care stătea în fotoliu, atît de plină era de o adorație mută, supraomenească.

Sau mai degrabă: inumană.

Dar, cu toate acestea, remarcă în sinea lui că zîna avea nişte ochi mari şi minunat de albaştri, pe care îi ascundea, de obicei, în spatele ochelarilor oribili de fată bătrînă...

– Cît de frumos eşti! şopti ea cu o voce vibrantă, în timp ce un zîmbet ciudat îi apărea pe buzele umflate, rujate. Ai grația şi puritatea pe care Domnul a dorit-o copiilor săi. Tuturor copiilor...

"Nebună de legat!" gîndi imediat Christophe, abținîndu-se să nu ofteze. "Cine m-a băgat în asta? Este complet dusă, zîna! Trebuie să scap de aici şi cît mai repede..."

Dar, în acelaşi moment, din cauza unei mişcări pe care zîna tocmai o făcuse, el observă sînii ei albi, rotunzi, voluminoşi şi fermi, cu sfîrcuri roz, întărite.

Şi această viziune îl făcu să uite de nebunia "gazdei" şi să renunțe la gîndurile de fugă.

Înainte să poată reacționa, Emmanuelle îi apucase piciorul drept, fără nici o urmă de respingere, cu unghiile lui murdare, şi îl băgă în apa călduță.

– Dar... ce... ce faceți, doamnă? reuşi el să îngaime, încercînd să îşi tragă piciorul din lighean.

Ea ridică spre el o figură îmbujorată, luminată de un zîmbet extatic:

– Domnul a zis: “Ceea ce veți face cel mai umilitor cu putință, mie îmi veți face”. Cum Maria Magdalena a spălat picioarele lui Christos, şi eu, acum, le spăl pe ale tale! Căci eşti cea mai umilă ființă, deci eşti Dumnezeul meu!

Atunci, apucînd buretele gros, Emmanuelle Croisset începu să spele cu grijă piciorul slab pe care îl ținea cu mîna stîngă.

Fiindcă se aplecase mai în față, tunica largă, prinsă doar la gît, se depărtase pe lateral, dezvelind complet bustul greu dar ferm, abdomenul plat şi, sub buric, triunghiul negru şi buclat al intimității ei.

Spălînd conştiincios picioarele musafirului ei, Emmanuelle Croisset simțea privirile bărbatului plimbîndu-se pe părțile “ruşinoase” ale trupului ei, pe piept, pe abdomen, pe coapse, pe sex.

Ca ghearele lui Belzebuth...

Era suficient un singur gest pentru a-şi trage la loc tunica, dar Emmanuelle nu îl făcu. Fiindcă ştia că el trebuie să savureze sacrificiul mîndriei şi pudorii pînă la capăt. Abia în momentul suprem se va simți demnă, în propriii ochi, să îşi revendice numele de slujitoare a lui Christos.

Da, trebuia să se înjosească, să se umilească în fața acestui tînăr, pe care Demonul îl făcuse atît de frumos, sub hainele de vagabond; trebuia să se ofere privirilor nedemne, mirate, flămînde, dacă voia să răscumpere tot răul pe care familia ei îl provocase în trecut; dacă voia ca, prin sacrificiul ei, morții din familia ei să se poată odihni în pacea eternă a Domnului...

Ea şi nimeni alta trebuia să se sacrifice, aşa cum o făcuse şi cum o va mai face. Pînă ce Domnul îi va da un semn, ca să îi spună că îi iertase faptul că era moştenitoarea unei averi colosale, obținute cu prețul suferinței şi sărăciei oamenilor.

Pentru aceasta, trebuia să dea dovadă de umilință şi de dragoste. De multă umilință şi de multă dragoste...

Christophe Prêcheur nu îşi putu abține un țipăt de surpriză, cînd “nebuna”, cum îi spunea el, îi scosese piciorul din lighean.

Aplecîndu-se şi mai mult în față, aproape prosternată înaintea lui, luase în mînă un mănunchi din părul ei lung şi des şi începuse să îl folosească drept prosop, pentru a-i şterge piciorul ud.

– Nu! nu faceți asta, doamnă! şopti Christophe, cu o voce aproape temătoare. Nu trebuie... nu este bine...

Dar zîna ridică privirea spre el. O figură aproape de nerecunoscut: ochi strălucind, obraji îmbujorați, buze umede şi întredeschise cu un zîmbet halucinant.

– Şi de ce nu? şopti ea, cu o voce răguşită, aproape şuierată. Maria Magdalena a făcut-o pentru Domnul Nostru, pot să o fac şi eu pentru tine. Nimic nu este prea mult pentru o creatură a Domnului, nimic...

Atunci, renunțînd să înțeleagă ce i se întîmpla, Christophe Prêcheur se decise să nu mai caute să înțeleagă nimic... şi să profite la maximum de situație.

Cînd îi spălase şi îi ştersese şi al doilea picior, Emmanuelle Croisset se ridică şi rămase dreaptă în fața lui. Natural, mîinile ei schițară gestul de a-şi strînge tunica pe lîngă corp, dar Christophe Prêcheur avu impresia că femeia făcea de fapt un efort considerabil pentru a se abține, astfel încît continua să îşi ofere privirilor lui curbele anatomice. Privind, el zîmbi aprobator, ceea ce o făcu pe Emmanuelle să roşească puternic.

Dar ea nu făcu nimic să îşi ascundă ceea ce numea “părțile ruşinoase”, ca şi cum tocmai venea din sec. al XlX-lea. Din contră, Christophe avu impresia că îşi cambra spatele, ca şi cum dorea să îşi pună în evidență sînii, cu sfîrcurile perfect ridicate.

Ea întinse un braț spre el și îi luă mîna. Avea pielea foarte moale, catifelată, şi tînărul simți cum sexul i se întăreşte şi mai mult, sub halatul alb.

Văzu că Emmanuelle observase şi ea căci, atunci cînd ochii îi coborîră spre protuberanța care deforma halatul, roşi violent şi se grăbi să ridice capul.

– Veniți, Stăpîne, îi zise ea devorîndu-l cu ochii ei albaştri. O să vă servesc masa, căci sînt servitoarea dumneavoastră...

Abținîndu-şi zîmbetul ironic, Christophe Prêcheur se ridică din fotoliu şi îşi urmă “nebuna” înspre masă. I se păru că îşi accentuează deliberat legănatul şoldurilor pline, dar poate era doar o impresie...

Fără să încerce să îşi ascundă erecția, se opri în fața Emmanuelle!, cu mîinile în şold. Rămase tăcut cîteva secunde, amuzîndu-se cum îşi întorcea ea privirea pentru a nu se uita la umflătura care îi deforma halatul...

– Ce se mănîncă? întrebă el, cu o voce puternică, autoritară şi puțin vulgară. Sper că va fi ceva bun, altfel plec!

Brusc, simțea nevoia să se arate dur cu gazda sa. Aşa, din joacă. Ca să vadă pînă unde putea merge.

Pînă la urmă, risca să fie dat afară în şuturi.

– Cred că veți fi mulțumit de ceea ce am pregătit... murmură Emmanuelle cu o voce sugrumată, în timp ce, imperturbabil, ochii ei priveau spre umflătura care îi atrăgea ca un magnet. Sînt aici pentru a vă servi... Puteți să cereți orice servitoarei dumneavoastră şi veți fi satisfăcut...

– Totul? sublinie Christophe, făcînd-o să roşească şi mai mult. Vom vedea... Să începem cu haleala. Hai! Ce este?

În picioare lîngă masă, Emmanuelle Croisset băgă mîna dreaptă sub fața de masă şi apăsă pe butonul de aramă. Aproape imediat, ca şi cum ar fi aşteptat în spatele uşii, cele două negrese intrară în sală. Prima împingea un gheridon a cărui încărcătură îi lăsă apă în gură lui Christophe. Caviar, porumbel fript, rulouri cu cremă, brînză de capră cu condimente, fructe înghețate, şerbet. Fără a uita carafa de votcă pe gheață şi o sticlă de vin alb - 1996 - răcit în frapieră de cristal.

Văzîndu-le pe cele două apropiindu-se, sprîncenele Emmanuellei se încruntară şi, într-o clipă, renunță la atitudinea de servitoare supusă pentru a redeveni stăpîna casei burgheze, obişnuită să fie ascultată.

– Ați fi putut să vă puneți o ținută decentă, pentru a servi! şuieră ea pe un ton sec.

Cele două fete erau tot în ținuta în care îl spălaseră pe bărbat mai devreme.

– Eu cred că este foarte bine aşa, interveni liniştit Christophe, smulgînd o bucată de porumbel fript pentru a o duce la gură.

O înghiți dintr-o singură mişcare.

La remarca sa, Emmanuelle Croisset pălise. Apoi, reluîndu-şi atitudinea de servitoare umilă, murmurase:

– Foarte bine, Stăpîne. Dacă este plăcerea dumneavoastră...

Cele două negrese ieşiră legănîndu-şi şoldurile în formă de amforă, ca pentru a-şi calma patroana.

Cum dispărură, Christophe arătă spre uşă, cu un deget plin de grăsime şi întrebă cu gura plină:

– Se iubesc între ele, astea două, nu-î aşa? Şi tu te distrezi cu ele?

Emmanuelle Croisset închise ochii şi îşi muşcă buza de jos aproape pînă la sînge, simțind cum lacrimile îi inundă ochii. Lacrimi de umilință.

De ce? De ce accepta să fie tratată atît de nedemn? Cum putea tolera cuvintele obscene, abjecte, ale acestui individ, care nu era în stare nici să mănînce frumos? De ce?

Răspunsul îi veni imediat. Cuvintele josnice pe care le auzea îi biciuiau tot corpul, dar, fiecare lovitură avea puterea să sporească şi mai mult excitarea care o înfierbînta.

Focul Diavolului...

– Eu sînt sigur că tu nu te bagi în astfel de treburi, continuă liniştit Christophe Prêcheur, după ce înghiți o lingură plină de caviar din care căzuseră două sau trei boabe pe halatul alb. Mă pricep la gagici şi sînt sigur că te simți bine dacă primeşti o sculă groasă şi tare! Este corect ce spun?

Cu ochii pe jumătate închişi, Emmanuelle scoase un geamăt înfundat şi picioarele începură să îi tremure. Cîteva fracțiuni de secundă crezu că îşi va pierde cunoştința.

De atîta furie şi ruşine.

Era o încercare la care Dumnezeu o punea pe slujitoarea lui? Sau, din contră, era o tentație la care o supunea Satana?

Emmanuelle dădu capul pe spate, lăsîndu-şi părul pe umerii pe jumătate dezgoliți. “Dumnezeul meu, imploră ea în tăcere, dă-mi forța să rezist! Dă-mi putere să rămîn pură şi demnă de dragostea Ta!”

Ridică privirea şi se uită drept în ochii tînărului blond care continua să se îndoape cu caviar, uitîn- du-se la ea cu aceeaşi privire obscenă, degradantă.

– Terminați de mîncat, îi zise ea cu o voce calmă, care însă tremura. Şi apoi, va trebui să plecați... Foarte repede... Vă implor...

Christophe Prêcheur rămase cu gura căscată. Apoi, după ce înghiți caviarul, exclamă:

– Să plec? Glumiți sau ce? îndrăzniți să mă dați afară în starea în care m-ați adus? Nu, priviți asta: nu pot să plec aşa!

Vorbind, Christophe îşi desfăcuse cordonul halatului şi îl depărtă cu un gest larg. Sexul lui mare, întării de dorință, stătea îndreptat spre Emmanuelle, care scoase un fel de sughiț descoperind ceea ce numea “sceptrul Diavolului”.

– Vă rog! gemu ea. Lăsați-mă! Lăsați-mă, din milă! Plecați!

Dar, în acelaşi timp, stătea nemişcată, la mai puțin de un metru de Christophe, cu ochii fixați pe membrul viril care tresărea de nerăbdare în fața ei.

Un zîmbet superior apăru pe buzele lui Christophe Prêcheur. Instinctul lui de mascul îi spunea că zîna era prinsă în plasă. Că putea să ia de acum aproape orice inițiativă, fără a fi respins.

Şi va profita... Şi amuzîndu-se încă...

Emmanuelle tresări violent cînd mîna oaspetelui o luă uşor pe a ei pentru a o trage spre el. Brațul ei se întinse docil spre Diavol şi un frison o cuprinse cînd palma atinse mădularul dur care părea că imploră mîngîiere. Fără să vrea, degetele ei cuprinseră membrul viril.

– Doamnă, dumneavoastră care sînteți atît de bună, atît de caritabilă, murmură atunci Christophe, străduindu-se să vorbească pe un ton umil, aproape implorator, nu mă puteți lăsa în starea asta, ar fi nemilos din partea dumneavoastră...

Şi, din inspirație sau întîmplare, pronunță exact fraza care trebuia:

– Dumnezeu nu va permite să mă tratați aşa...

Fu ca o puternică descărcare electrică în creierul Emmanuellei, a cărei mînă, maşinal, mîngîia membru! pe care îl ținea. Fața s se îmbujoră brusc şi ochii ei albaştri începură să îi strălucească.

El avea dreptate! Nu avea dreptul să îl respingă! Era fratele ei întru Hristos! Aproapele ei! Trebuia să îl iubească! Dumnezeu îi ordona să treacă peste prejudecăți şi pudoare! Voia ca ea să se sacrifice pentru a-I face fericit pe acest nenorocit!

Fără să ştie cum reuşise, Christophe Prêcheur îşi dădu seama că era victorios. Că trebuia să treacă la atac.

Emmanuelle îşi muşcă buza şi mai violent cînd degetele bărbatului se strecurară între coapsele ei pline, şi spre sexul ei.

– Dar eşti udă toată, purceluşa mea! exclamă bucuros Christophe, pipăind-o fără reținere. Scula mea îți provoacă asta, nu-i aşa?

Cuvintele pronunțate de Christophe o biciuiau pe

Emmanuelle pe tot corpul. Avea impresia că fiecare cuvînt obscen lăsa o urmă însîngerată pe pielea ei albă. Dar, în acelaşi timp, căldura creştea în interiorul ei.

Fără să vrea, sub atingerea degetelor care o invadau, abdomenul ei se oferea şi mai mult. Aproape strigă de frustrare cînd el se depărtă brusc.

– Dacă m-ai suge puțin, acum, draga mea? zise Christophe, îndepărtînd mîna Emmanuelle! de pe sexul său.

Tînăra simți că fața îi devine roşie, ca şi cum sîngele îi fierbea în cap. Scutură din cap.

– Nu! bîigui ea. Vă implor, nu puteți să îmi cereți asta! Este degradant! Atît de bestial! Este...

– Este dorința mea! se răsti Christophe, cu un mormăit, apucînd-o de părul lung. Hai, suge, fără nazuri!

Emmanuelle se lăsă în genunchi gemînd. Ochii i se căscară descoperind membrul viril aflat la cîțiva centimetri de gura ei, cu buze tumefiate.

“Dumnezeule atotputernic! imploră ea în gînd, dă-mi putere să rezist. Sînt copilul Tău. Nu mă poți obliga la asta!”

Dar, în acelaşi timp, buzele i se deschiseră şi se apropiará încet de mădularul gros care parcă o atrăgea, o chema...

Christophe scoase un geamăt răguşit, cînd gura caldă a Emmanuellei îl înghiți complet. Imediat, aplecîndu-se în față, îşi strecură mîinile pe sub tunică şi începu să îi maseze sînii cu duritate, strîngînd între degete sfîrcurile întărite care, din cauza excitației, deveniseră de un roz mai închis, aproape sîngeriu.

Simplul gînd că, în acel moment, tocmai viola gura frumoasei Zîne a cerşetorilor era suficient să îl ducă la explozie. Era un efect mai puternic decît orice afrodiziac. Chiar şi nepriceperea ei îl excita şi mas mult: poate că era primul bărbat căruia îi făcea o felație?

O împinse atît de brusc încît Emmanuelle căzu pe spate şi se prăbuşi pe dalele roşii, oferind partenerului imaginea înnebunitoare a triunghiului întunecat şi stufos.

– Este timpul să trecem la lucruri serioase! zise Christophe ridicîndu-se din fotoliu. Aşază-te în genunchi, frumoasa mea: vreau să ți-o trag, acum! Hai!

Emmanuelle avu impresia că tot sîngele îi urca în cap. În interiorul trupului simțea o mulțime de demoni care, în cor, cereau violul care urma să aibă loc, acea profanare pe care o refuza. Plăcerea abjectă a profanării.

Sub ochii siderați ai lui Christophe, Emmanuelle scoase un țipăt sfîşietor, strident şi se precipită spre statueta acoperită cu catifea roşie, lîngă care căzu în genunchi, cu capul între mîini:

– Dumnezeul meu, Te implor! o auzi el strigînd. Eliberați-mă de această tentație josnică. Scoateți demonii din trupul meu!

Dar, în acelaşi timp, Christophe vedea cum fundul tinerei se oferea, imperios.

Lent, sigur pe el, cu zîmbetul pe buze, sexul încordat, se apropie şi el de statuetă.

– Doamne, nu mă lăsa pradă umilinței! continua să se roage Emmanuelle. Dă-mi puterea,să-l resping pe mesagerul Satanei! Izgoneşte-I, fă-l să dispară de aici!

Dar, în timp ce ea bîiguia, fundul i se cambra şi mai tare, fără să poată face nimic pentru a-şi lua o poziție mai puțin obscenă.

Deodată, oripilată, realiză un lucru absolut incredibil! înțelese că, dacă din întîmplare Dumnezeu îl izgonea pe Christophe din sală, nu va putea rezista dorinței să alerge după el şi să îl rețină, pentru a-i oferi trupul.

– Dumnezeul meu, fie ca voia Ta să se facă! murmură ea cu o voce răguşită, în momentul în care mîinile partenerului ei, atinseră coapsele cărnoase.

Lacrimi îi umplură ochii cînd simți extremitatea fierbinte a sexului intrînd în contact cu intimitatea ei fragilă.

Emmanuelle se cambră şi mai mult spre Christophe. De acum, nu mai dorea decît un singur lucru...

Invazia brutală şi delicioasă a unui sex de bărbat. Arsura acelui membru care, acum, se înfigea în ea, cu toată puterea.

– Mulțumesc! se văită ea. Mulțumesc, Dumnezeul meu, pentru această fericire!

Apoi, în spatele ei, partenerul ei începu să se mişte amplu şi ea se abandonă total furiei bărbatului. Fiecare mişcare a acestuia îi provoca descărcări electrice tot mai puternice care îi radiau în tot corpul, acoperit de picături fine de transpirație.

Şi, în acelaşi timp, odată cu plăcerea care sporea în interior, o bucurie sălbatică, supraomenească îi invada mintea.

Mersese la capătul carității şi sacrificiului. Din dragoste pentru Dumnezeu, devenise servitoarea acestui bărbat care scotea sunete animalice! Făcea un gest sublim de dragoste! Era mai puternică decît demonii din ea!

Dar, în cele din urmă, demonii o subjugară. În timp ce Christophe se mişca tot mai puternic, iar ea se freca cu pieptul de statuetă, Emmanuelle simți o jerbă de foc explodînd în ea.

Fu ca o erupție. Corpul începu să îi tremure sub mişcările partenerului.

Şi, tetanizată, cu capul pe spate, ochii injectați, începu să țipe.

Cu un ultim efort, cînd partenerul se retrase din ea, se lăsă să cadă cu capul pe statuetă, cu fața inundată de lacrimi.

Făcu un efort pentru a se gîndi din nou la Dumnezeu, dar înțelese că Dumnezeu se depărtase de ea, aşa cum făcuseră şi demonii din ea.

Din nou, era singură. Tragic, exasperant de singură. Pierdută în lumea pustie şi ostilă. Orfană.

Cu mişcări neîndemînatice, sacadate, Emmanuelle reuşi să se ridice şi să se întoarcă spre masă.

Bărbatul care, cu cîteva minute mai devreme, îi profana trupul, se aşezase la loc la masă şi înfuleca brînză. El îi zîmbi..

– Este jenant, dar aşa pățesc mereu, zise el cu gura plină. După o partidă, mi-e foame! Trebuie să mănînc. Tu nu?

Brusc, Emmanuelle simți că i se face rău şi crezu că o să vomite. Acum, cînd demonii dispăruseră, totul îi displăcea la această ființă grosolană, insuportabilă.

Cu respirația blocată, Emmanuelle se duse spre uşă. O deschise brusc, ieşi şi o închise violent în urma sa.

Louise şi Amina, cele două negrese, erau acolo, într-un fel de anticameră mobilată cu o canapea de catifea aurie şi o măsuță de lemn.

Înghesuite pe canapea, se sărutau. Mîinile Aminei masau febril bustul opulent al partenerei, ale cărei degete erau băgate sub fusta Louîsei.

Cum apăru stăpîna lor, se ridicară precipitat şi veniră spre ea. Emmanuelle căzu plîngînd în brațele Aminei care începu să o mîngîie pe păr, murmurînd cuvinte alinătoare. Cum face o mamă cu copilul ei, cînd acesta visează urît noaptea.

– Este nedemn! sughiță Emmanuelle, după un timp, arătînd spre uşa sălii. Este o ființă abjectă! Ceea ce mi-a făcut este respingător! Şi... Vreau să plece! Nu vreau să îl mai văd! Niciodată! Fiți drăguțe: trebuie să mă scăpați de el! Acum! Altfel, eu... Oh, Dumnezeule, este atroce!

Amina o conduse încet pe Emmanuelle pînă la canapea, unde o aşeză cît mai confortabil. Apoi, privi cu răceală spre Louise care îi răspunse cu o mişcare din cap, de sus în jos.

Cînd ieşiră din anticameră, Emmanuelle ridică spre ele o privire înfricoşată şi imploratoare în acelaşi timp:

– Îmi juraţi, nu-i aşa? îmi promiteţi că nu îl voi mai vedea niciodată?

Negresele, cu o figură hotărîtă, schimbară priviri cu subînţeles şi ieşiră din încăpere fără” să îi mai răspundă stăpînei.

Pur şi simplu fiindcă nu îi puteau explica faptul că, avînd în vedere ce îl aştepta pe Christophe Prêcheur nu mai avea nici o şansă să îl mai revadă vreodată.

Nici ea, nici altcineva, de altfel.

Va urma.....

AU COLABORAT:

Adi deTracia
Cristi
Drakarpaty
Equinox
Idbmax

Cîrcotaş de serviciu:

K Seven

SCOPUL NOSTRU ESTE SĂ ÎNCERCĂM SĂ READUCEM PLĂCEREA DE A CITI.

NU ÎNCERCĂM SĂ PREJUDICIEM AUTORII SAU EDITURILE, CI DOAR SĂ READUCEM ÎN MEMORIA CITITORILOR, SAU ÎN CAZUL TINEREI GENERAŢII SĂ ÎI AJUTĂM SĂ DESCOPERE ROMANE, AUTORI, COLECTII, CE SUNT UITATE ŞI CARE PROBABIL AR DISPĂREA ÎN NEANT FĂRĂ AJUTORUL NOSTRU.